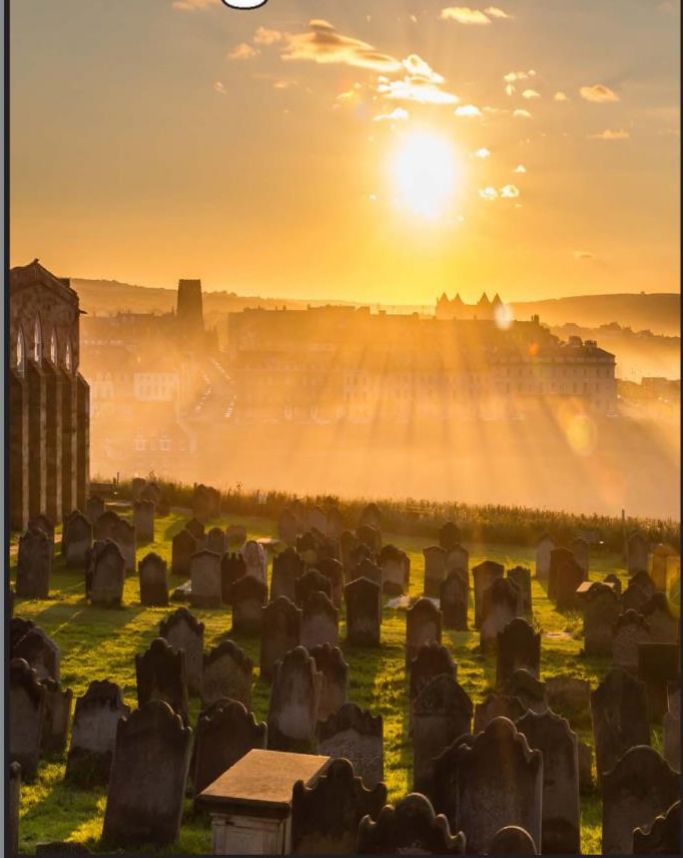

Hoop voorbij het graf

Hoop voorbij het graf

HOOFDSTUK 1

Wat is de dood?

De dood is de grootste vijand van de mens; en van alle informatiebronnen die de mens ter beschikking staan, biedt alleen de Bijbel ons duidelijke informatie over de toekomst van degenen die door dit afschrikwekkende monster worden getroffen. Gods Woord belooft dat er een tijd komt waarin er „geen dood meer zal zijn“; en bovendien dat degenen die gestorven zijn, weer zullen leven. (Openbaring 21:4; Johannes 5:28, 29). Kennis van de voorziening van de Schepper voor een stervend menselijk ras zou een echte troost moeten zijn voor degenen die rouwen om hun geliefde overledenen.

Naast het gruwelijke schrikbeeld van de dood zelf, is er de bijna universele onzekerheid over wat er na de dood te wachten staat. Wat gebeurt er met een mens op het moment na de dood? Leeft die persoon op een of andere mysterieuze manier nog voort, zwevend rond de rouwkamers terwijl zijn vrienden bijeen zijn om zijn heengaan te betreuren? Of is hij vertrokken naar een onbekend en „prachtig eiland ergens“? Of, als de overledene geen christen was, bevindt hij zich nu in de traditionele gebieden van de verdoemden, waar hij gedoemd is om een eeuwigheid van marteling te ondergaan in een hel van vuur en zwavel?

Hoe we ook ons best doen, we kunnen deze vragen niet helemaal uit ons hoofd zetten. En hoewel velen van ons zich gedeeltelijk kunnen troosten met de gedachte dat ten minste veel van onze overleden naaste vrienden en familieleden goede mensen waren, en trouwe gelovigen in het christendom zoals zij dat begrepen, en dus volgens onze gangbare overtuigingen nu gelukkig zouden moeten zijn in de hemel; toch hebben we allemaal wel enkele dierbare vrienden, en waarschijnlijk familieleden, gehad die buiten de grenzen van het orthodoxe geloof en de orthodoxe praktijk zijn gestorven, en we kunnen het niet laten ons af te vragen wat er van hen is geworden. Lijden zij nu, of zijn zij gelukkig?

De wetenschap biedt geen hoop

De wetenschap vertelt ons dat er geen bewijs is voor het voortbestaan van het menselijk leven na de dood. Aangezien dit een tijdperk van materialisme is, zijn velen geneigd deze opvatting te aanvaarden. De bewering is dat de mens, wat het levensprincipe betreft, niet verschilt van de lagere dieren; dat de hogere intelligentie van de menselijke soort niet te danken is aan de traditionele theorie dat de mens in zich een afzonderlijke intelligentie verbergt die 'ziel' of 'geest' wordt genoemd, maar aan het feit dat hij een superieur, verfijnder organisme bezit dan de dierlijke schepping.

Laten we nu enkele bijbelpassages bekijken die duidelijk aantonen dat de wetenschap gelijk heeft wat betreft de huidige toestand van de doden. Prediker 9:5 luidt: 'Want de levenden weten dat zij zullen

sterven, maar de doden weten niets.' Psalm 49:10-12 is eveneens ter zake: 'Zelfs de wijzen moeten uiteindelijk sterven, net als de dwazen en de onverstandigen, en al hun rijkdom achterlaten. Het graf is hun eeuwige thuis, waar zij voor altijd zullen verblijven. Zij mogen hun landgoederen naar zichzelf vernoemen, maar hun roem zal niet blijven bestaan. Zij zullen sterven, net als dieren.'

In Genesis 2:7 wordt ons verteld dat "de Here God de mens vormde uit het stof van de aarde en de levensadem in zijn neusgaten blies; en de mens werd een levende ziel." Later, na de zondeval van dit oorspronkelijk volmaakte paar, zei God: "In het zweet van uw aanschijn zult gij uw brood eten, totdat gij terugkeert tot de aarde, want daaruit zijt gij genomen; want stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren." (Genesis 3:19). In Psalm 146:4 doet David een nadrukkelijke uitspraak over de toestand van hen die tot stof terugkeren. We citeren: "Wanneer zij hun laatste adem uitblazen, keren zij terug naar de aarde, en al hun plannen sterven met hen." Als taal überhaupt iets betekent, dan valt er geen twijfel over dat deze woorden een dode persoon beschrijven als bewusteloos, waarbij alle gedachten zijn vergaan.

Let nogmaals op de uitspraak van de psalmist: "Wanneer zij hun laatste adem uitblazen, keren zij terug naar de aarde." Als een mens, als bewust, levend wezen, tot bestaan werd gebracht door de vereniging van het materiële lichaam met de levensadem, lijkt het redelijk dat wanneer deze twee elementen worden gescheiden, het leven zou

ophouden; en dit is precies wat de tekst zegt: “al hun plannen sterven met hen.”

Sommigen vragen zich misschien af wat de “levensadem” is, en denken wellicht dat dit iets is dat blijft voortleven nadat het lichaam sterft. We zullen het onderwerp van de “ziel” voor latere beschouwing laten, maar laten we nu een passage onderzoeken die het proces van sterven beschrijft en precies laat zien wat er gebeurt met de twee belangrijkste elementen die goddelijke, scheppende wijsheid heeft gecombineerd om menselijk leven voort te brengen. Er staat: “Dan zal het stof terugkeren naar de aarde zoals het was; en de geest zal terugkeren naar God die hem gegeven heeft.” Prediker 12:7

De sleutel tot een juist begrip van deze tekst ligt in het woord 'terugkeren', dat zowel met betrekking tot het lichaam als tot de geest wordt gebruikt. Er wordt gezegd dat het lichaam terugkeert naar de aarde. Dit komt omdat de elementen ervan oorspronkelijk uit de aarde kwamen. Hieruit volgt dus dat als de geest terugkeert naar God, deze bij God moet zijn geweest voordat hij het menselijk organisme binnenging. Als bij God zijn in deze zin betekent dat men in de hemel is, dan volgt daaruit dat als de 'geest' waarnaar hier wordt verwezen een bewust wezen is, dat in staat is om van het leven in een geestelijke hemel te genieten, dit betekent dat ieder van ons in die geestelijke hemel moet zijn geweest voordat we geboren werden; anders zou men niet kunnen zeggen dat we 'terugkeren' wanneer we sterven.

Wat de 'Geest' werkelijk is

Het Hebreeuwse woord dat hier met 'geest' is vertaald, is *ruach*. Professor Strong, een gerenommeerd autoriteit op het gebied van de Hebreeuwse en Griekse talen, vertelt ons dat dit Hebreeuwse woord *ruach* 'wind' of 'adem' betekent. Het is hetzelfde Hebreeuwse woord dat in Genesis 7:15 met 'adem' is vertaald, waar wordt gezegd dat lagere dieren dit bezitten. We citeren: “Paren van alle schepselen die de levensadem [*ruach*] in zich hebben, kwamen naar Noach en gingen de ark binnen.” Als het gebruik van het woord *ruach* om de adem of levensgeest in mensen te beschrijven betekent dat we in ons een soort intelligente entiteit hebben die blijft leven nadat het lichaam sterft, betekent het ook dat de lagere dieren van nature een soortgelijk ongrijpbaar iets bezitten dat nooit kan sterven.

Maar wanneer we redeneren in overeenstemming met het Woord van God, wordt alles duidelijk. Genesis 2:7 verklaart dat God de mens schiep uit het stof van de aarde en „de levensadem in zijn neusgaten blies“. Het resultaat van de vereniging van het lichaam met de levensadem zou zijn dat ‘de mens een levende ziel werd’. Het is duidelijk dat wanneer het lichaam terugkeert naar de aarde en de adem of geest van het leven terugkeert naar zijn oorspronkelijke bron – naar God die het gaf – het individu in dezelfde toestand achterblijft als vóór de geboorte, namelijk een toestand van niet-bestaan.

Om deze kwestie nog definitiever op te lossen, hoeven we alleen maar naar Prediker 3:19-21 te kijken, waar het Hebreeuwse woord *ruach* opnieuw wordt gebruikt, en daar wordt gezegd dat de adem [*ruach*] van zowel mens als dier bij de dood naar dezelfde plaats gaat. We citeren: “Want wat de mensen kinderen overkomt, overkomt ook de dieren; hetzelfde overkomt hen: zoals de een sterft, zo sterft ook de ander; ja, zij hebben allen één adem [*ruach*]; zodat de mens geen voorrang heeft boven een dier: want alles is ijdelheid. Allen gaan naar één plaats: allen zijn uit stof, en allen keren weer tot stof terug. Wie weet [dat] de geest van de mens opwaarts gaat [naar de hemel] en [dat] de geest van het dier nederwaarts gaat naar de aarde?”

De verslagen in het Nieuwe Testament over de dood komen volledig overeen met die in het Oude Testament. Jezus geeft aan dat de doden zich in een toestand van bewusteloosheid [] bevinden, die hij vergelijkt met slaap. In Johannes 11:1-46 vinden we een wonderbaarlijk onthullend verslag van de ziekte, de dood en het ontwaken van Lazarus, een dierbare vriend van Jezus. Martha en Maria, de zussen van Lazarus, waren ook vriendinnen van de Meester, en toen hun broer ziek werd, lieten ze Jezus weten dat ze veronderstelden dat hij onmiddellijk te hulp zou komen.

In plaats van onmiddellijk naar het bed van zijn vriend Lazarus te gaan, wachtte Jezus. Na enige tijd zei hij tegen zijn discipelen: “Onze vriend Lazarus slaapt; maar ik ga, opdat ik hem uit zijn slaap mag wekken.” De discipelen begrepen dit verkeerd en

veronderstelden dat Jezus doelde op natuurlijke slaap. Toen zei hij duidelijk: "Lazarus is dood." Later, bij het graf van Lazarus, sprak Jezus met luide stem tot deze dode en zei: „Lazarus, kom naar buiten”, en er wordt ons verteld dat „hij die dood was, naar buiten kwam”. Er is hier geen enkele aanwijzing dat de „ziel” van Lazarus zich in een hemel van gelukzaligheid of een hel van kwelling bevond. Volgens het verslag sliep hij in de dood. Ja, Jezus geloofde in de „doodsslaap”.

In het verslag van het ontwaken van Lazarus uit de slaap des doods hebben we benadrukt dat de bijbelse hoop op leven na de dood ligt in de zekerheid dat er een opstanding van de doden zal zijn, in plaats van in de veronderstelling dat de mens van nature onsterfelijk is. De apostel Paulus is het hier volledig mee eens. In 1 Korintiërs 15:12-18 concludeert hij dat als er geen opstanding van de doden is, dan 'zij ... die in Christus zijn ingeslapen, verloren zijn gegaan'.

Ook in het boek Openbaring vinden we dezelfde eensgezindheid van gedachte met betrekking tot de bewusteloze toestand van de doden. De Openbaarder zegt bijvoorbeeld: "De zee gaf de doden die in haar waren prijs; en de dood en de hel leverden de doden op die in hen waren." (Openbaring 20:13). We zullen het onderwerp van de hel voor later laten. Het volstaat nu om op te merken dat volgens de zojuist geciteerde tekst degenen die zich in de bijbelse "hel" bevinden, dood worden verklaard. Dit betekent dat zij niet leven en niet gekweld worden. De tekst onthult ook dat de hoop van de doden is dat zij uit de hel zullen worden gehaald – tot leven gewekt.

Kortom, het antwoord op de vraag: Waar zijn de doden? is dat zij zich nu in een toestand van bewusteloosheid bevinden; dat alle hoop op leven na de dood is gebaseerd op de bijbelse verzekering dat er door de machtige kracht van de grote Schepper, uitgeoefend door de goddelijke Christus tijdens de komende koninkrijksperiode, een “opstanding van de doden zal plaatsvinden, zowel van de rechtvaardigen als van de onrechtvaardigen.” Handelingen 24:15

Satans leugen

Voordat we dit deel van het onderwerp afsluiten, is het goed dat we even stilstaan bij de oorsprong van de valse theorie die zo algemeen aanvaard is in zowel christelijke als niet-christelijke religies, namelijk dat 'er geen dood is'. Als de Bijbel zo duidelijk leert dat de dood een grimmige realiteit is en de ergste vijand van de mens, waar komt dan het idee vandaan dat de dood een vriend is in de zin dat hij slechts de poort naar een ander leven is?

Het antwoord op deze vraag vinden we in het verslag in Genesis over de zondeval van de mens, die tot zonde en dood leidde. Satan, de „ ” die via de slang optrad, zei tegen moeder Eva, toen hij de zaak met haar besprak vóór de overtreding die de dood tot gevolg had: „Jullie zullen zeker niet sterven.” (Genesis 3:4). God had gezegd dat de straf voor ongehoorzaamheid de dood zou zijn – „jullie zullen zeker sterven.” (Genesis 2:17). Het getuigenis van de hele Bijbel is in overeenstemming met deze oorspronkelijke verklaring over wat de straf voor de zonde zou zijn. “Het loon van de zonde is de dood,”

verklaart Paulus. (Romeinen 6:23). "De ziel die zondigt, zal sterven", zegt Ezechiël. (hoofdstuk 18:4). In Openbaring 20:2,3 krijgen we de gedachte dat de "oude slang" die moeder Eva misleidde, sindsdien een misleider is gebleven; en de geschiedenis laat zien dat dit inderdaad waar is. Door de eeuwen heen is elke mogelijke misleidende poging ondernomen om Satans leugen, "Gij zult zeker niet sterven", te ondersteunen. Als gevolg daarvan baseert bijna iedereen die vandaag de dag überhaupt in een toekomstig bestaan probeert te geloven, zijn geloof op de veronderstelling dat de mens van nature onsterfelijk is. Maar wat zegt de Schrift over onsterfelijkheid? In het volgende hoofdstuk worden deze punten besproken.

HOOFDSTUK 2

Is de mens onsterfelijk?

De theorie van de inherente onsterfelijkheid, die beweert dat wanneer wat wij de dood noemen een mens overvalt, hij levendiger wordt dan voordat het gebeurde, is gebaseerd op de veronderstelling dat er ergens in het menselijk organisme een ongrijpbaar, onstoffelijk en onzichtbaar ego of intelligentie schuilgaat, dat 'ziel' wordt genoemd. Theologen beweren dat deze ziel onsterfelijk of doodbestendig is; vandaar dat wanneer het lichaam sterft, deze innerlijke intelligentie, of de ware mens, ontsnapt uit de gevangenis van menselijke beperkingen en vrij is om voor eeuwig van het leven te genieten op een veel hoger bestaansniveau – tenzij het natuurlijk een slechte ziel is geweest. In het laatste geval moet de ziel volgens de traditionele theologie onnoemelijke kwellingen ondergaan in een brandende hel van letterlijk vuur; of in het beste geval, volgens de rooms-katholieke theologie, een lange periode in het vagevuur doorbrengen voordat zij kan genieten van de vrijheid en zegeningen van de hemel.

De uitdrukkingen “onsterfelijke ziel” en “eeuwige ziel” worden zo vaak gebruikt in religieuze gesprekken dat degenen die geen onderzoek hebben gedaan, ervan uitgaan dat het bijbelse termen zijn. Om deze reden zal het voor velen een grote verrassing zijn te vernemen dat deze uitdrukkingen helemaal niet in de Bijbel te vinden zijn. De traditionele onsterfelijkheid van de menselijke ziel is puur een product van de

verbeelding en heeft geen enkele bijbelse ondersteuning.

De woorden 'ziel' en de meervoudsvorm 'zielen' komen in de Bijbel meer dan vijfhonderd keer voor, maar nergens wordt ook maar enigszins gesuggereerd dat menselijke zielen onsterfelijk zijn. Integendeel, overal waar de Bijbel het onderwerp dood in verband met de ziel behandelt, stelt hij ondubbelzinnig en duidelijk dat de ziel, net als het lichaam, aan de dood onderworpen is. Zo zegt de Heer via de profeet: "Zie, alle zielen zijn van Mij; zoals de ziel van de vader, zo is ook de ziel van de zoon van Mij: de ziel die zondigt, die zal sterven." (Ezechiël 18:4). In het Nieuwe Testament lezen we de woorden van Jezus: "Vrees niet hen die het lichaam doden, maar de ziel niet kunnen doden; vrees veeleer Hem die zowel ziel als lichaam kan vernietigen in de hel [*Gehenna*]." (Matteüs 10:28). Ja, zelfs die zielen die naar de bijbelse hel gaan, worden vernietigd, niet gekweld of tot lijden gedwongen.

Het woord 'ziel' in het Oude Testament is vertaald uit het Hebreeuwse woord *nephesh*. Professor Young stelt in zijn *Analytical Concordance of the Scriptures* dat dit woord *nephesh* simpelweg 'dier' betekent, of, vrij vertaald, datgene wat bezielde is, of leeft – een wezen met gevoel. Het woord wordt in het Oude Testament zowel in verband met de lagere dieren als met de mens gebruikt. In Numeri 31:28 wordt het toegepast op dieren zoals runderen, ezels en schapen. Als we dus zouden volhouden dat het Hebreeuwse woord *nephesh*, in het Oude Testament vertaald met 'ziel', een onsterfelijke ziel betekent, dan zouden we wel

moeten concluderen dat ook de lagere dieren onsterfelijke zielen bezitten – een conclusie die maar weinigen zouden aanvaarden.

Het woord 'ziel' in het Nieuwe Testament is een vertaling van het Griekse woord '*psuche*'. We weten dat dit woord precies dezelfde betekenis heeft als het Hebreeuwse woord '*nephesh*', omdat de apostel Petrus het gebruikt om dat laatste woord te vertalen wanneer hij uit Psalm 16:10 citeert. Het citaat van de apostel staat in Handelingen 2:27 en luidt: "Want Gij zult mijn ziel [Grieks: '*psuche*', Hebreeuws: '*nephesh*'] niet in de hel laten, noch zult Gij toestaan dat Uw Heilige de vergankelijkheid ziet." Petrus vertelt ons dat dit een profetie is betreffende de dood en opstanding van Jezus, dat Zijn ziel niet in de hel werd achtergelaten.

In Mattheüs 26:38 wordt Jezus geciteerd met de woorden: "Mijn ziel is zeer bedroefd, zelfs tot de dood toe." Dit is volledig in overeenstemming met de profetische verklaring over Jezus die zegt dat zijn ziel "tot een offer voor de zonde is gemaakt." Ja, Jezus' ziel stierf, en door dat grote offer zijn de zielen van de hele mensheid van de dood verlost en zullen zij uiteindelijk uit de toestand van de dood worden opgewekt.

Een ander interessant gebruik van het Griekse woord „*psuche*” [Nederlands: „ziel”] in het Nieuwe Testament vinden we in Handelingen 3:20-23. Hier hebben we een profetie die het werk van herstel, of opstanding, beschrijft, dat door de Messias zal worden uitgevoerd na zijn wederkomst en de vestiging van zijn koninkrijk. Er wordt ons verteld dat

dan “elke ziel die niet naar die profeet wil luisteren [gehoorzamen], uit het volk zal worden vernietigd”. Zowel het Oude als het Nieuwe Testament benadrukken dus het feit dat menselijke zielen sterfelijk zijn, onderworpen aan de dood, en dat uiteindelijk alle goddeloze zielen vernietigd zullen worden – niet bewaard en gekweld, zoals de geloofsbelijdenissen uit de donkere middeleeuwen ons willen doen geloven.

De eerste menselijke ziel

Laten we zorgvuldig letten op het proces waardoor de eerste menselijke ziel tot stand kwam, aangezien dit ons zal helpen om duidelijker te begrijpen wat een ziel werkelijk is. Het bijbelse verslag hiervan staat in Genesis 2:7, dat luidt: “De HERE God vormde de mens uit het stof van de aarde en blies de levensadem in zijn neusgaten; en de mens werd een levende ziel.”

Merk op dat de ziel hier wordt getoond als het resultaat, of product, van een vereniging van het lichaam, of organisme, met de levensadem – “de mens werd een levende ziel.” Deze passage zegt niet, zoals velen in het verleden ten onrechte hebben verondersteld, dat God de mens schiep en vervolgens een ziel in hem injecteerde – zij verklaart veeleer dat de mens bij de schepping een ziel “werd”, wat heel iets anders is.

Ten eerste werd volgens het verslag het organisme, of lichaam, van de mens gevormd – uit “het stof van de aarde”. Dit is wetenschappelijk in overeenstemming met de feiten zoals wij die vandaag

de dag kennen, aangezien het lichaam van de mens volledig is samengesteld uit de verschillende chemische elementen die in de aarde worden aangetroffen. Vervolgens werd in dit organisme de "levensadem" ingeblazen, de bezielende kracht van de lucht die wij inademen, die noodzakelijk is voor zowel het menselijk als het dierlijk leven. Het Hebreeuwse woord dat hier met 'adem' is vertaald, is *neshamah*, wat volgens professor Young letterlijk 'adem' betekent. Het feit dat het in de neusgaten van vader Adam werd ingeblazen, benadrukt dat het om de adem ging. De neusgaten lijken immers een vreemde plek om een onsterfelijke ziel te huisvesten.

Wat gebeurde er nu toen de levensadem in de neusgaten van dit eerste menselijke organisme werd geblazen? Simpelweg dit: het kwam tot leven – of, zoals de tekst verklaart, "een levende ziel". Zo bezien is de "ziel" in werkelijkheid datgene wat voortkomt uit de vereniging van het organisme met de levengevende eigenschappen van de adem – de "levensadem". Een eenvoudige illustratie hiervan is het elektrische licht. Het organisme van de gloeilamp met zijn interne vacuüm, gloeidraad, enzovoort, is niet het licht; evenmin is de elektriciteit die door dat organisme stroomt het licht; maar de vereniging van de gloeilamp met de elektriciteit produceert het licht. Vernietig de gloeilamp (het organisme) of onderbreek de elektrische stroom (die overeenkomt met de levensadem), en het licht dooft; dat wil zeggen, het houdt op te bestaan, omdat het wordt gedooft.

Hetzelfde geldt voor de menselijke ziel. Wanneer het lichaam door ziekte of een ongeval zodanig wordt

aangetast dat het niet langer voldoende kan functioneren om te reageren op de levensondersteunende impulsen van de levensadem, “dooft” de ziel, of het leven, van het individu, dat wil zeggen: het houdt op te bestaan, het sterft. Evenzo, als om welke reden dan ook, of op welke manier dan ook, de levensadem van het lichaam wordt onthouden, zoals bij verdrinking of verstikking, houdt het leven ook op – de ziel sterft.

In dit verband moet natuurlijk in gedachten worden gehouden dat het grote geheim van het leven, waarvan we de uiterlijke verschijningsvormen tot op zekere hoogte kunnen begrijpen, in handen ligt van de Schepper. Hij is de grote Schepper, niet alleen van de mens, maar ook van de lagere dieren. Hij is voor al het leven op aarde wat de zon is voor al het natuurlijke licht; dat wil zeggen, Hij is de bron. Het is voor de mens niet mogelijk een organisme te vormen, er wat van de aardse atmosfeer in te brengen en het te laten leven. De letterlijke lucht is de levensadem voor zowel mensen als voor de lagere dieren, omdat zij een medium is van de Schepper door w , wat betekent dat het levensprincipe wordt overgedragen op alle levende wezens op aarde.

Dit levensprincipe is echter geen intelligentie, maar louter de kracht van God waardoor al het leven bestaat. In Genesis 7:15,22 wordt gezegd dat dezezelfde levensadem een bezit is van de lagere dieren.

Naarmate we ons onderzoek voortzetten, zullen we ontdekken dat de reden waarom de Bijbel hoop op toekomstig en eeuwig leven biedt aan mensen die de

wet van God gehoorzamen, is dat de Schepper voornemens is het levensprincipe aan hen te blijven schenken, en niet omdat Hij oorspronkelijk iets in hun organisme heeft ingebracht dat doodbestendig is.

De hoop op onsterfelijkheid

Zoals reeds opgemerkt, komt de uitdrukking “onsterfelijke ziel” in de Bijbel helemaal niet voor. Het woord “onsterfelijk” wordt in de hele Bijbel slechts één keer gebruikt, en in dat ene geval wordt het toegepast op de Heer en niet op de mens. We citeren: “Aan de eeuwige, onsterfelijke, onzichtbare Koning, de enige wijze God, zij eer en heerlijkheid voor eeuwig en altijd.” (1 Timoteüs 1:17). In 1 Timoteüs 6:16 vinden we een passage zoals de voorgaande waarin het woord ‘onsterfelijkheid’ wordt gebruikt. Deze tekst spreekt eveneens over de Heer en luidt: ‘Die alleen onsterfelijkheid heeft, die woont in het licht waartoe geen mens kan naderen; die niemand gezien heeft, noch kan zien, aan wie eer en eeuwige macht toekomt.’ Deze twee bijbelpassages zouden de vraag moeten beantwoorden of de mens van nature een onsterfelijk wezen is.

Het woord ‘onsterfelijkheid’ wordt nog vier keer in de Bijbel gebruikt, en in elk geval beschrijft het een toekomstige, voorwaardelijke beloning voor degenen die in dit leven trouw in de voetsporen van de Meester wandelen. En laten we hier nogmaals benadrukken dat we niet proberen te bewijzen dat er geen toekomstig leven voor mensen is, maar veeleer dat alle hoop op een toekomstig leven, volgens de Bijbel, gebaseerd is op het feit dat er een opstanding van de

doden zal zijn, in plaats van op de veronderstelling dat we van nature onsterfelijk zijn en dus niet kunnen sterven.

We laten het algemene onderwerp van de opstanding voorlopig even rusten en pauzeren hier net lang genoeg om de vier bijbelteksten te noemen die verwijzen naar de hoop van de christen om met de Heer tot onsterfelijkheid te worden verheven. Romeinen 2:7 luidt: "Aan hen [christenen] die, door volharding in het goede, roem, eer en onsterfelijkheid zoeken, het eeuwige leven." Deze tekst laat zien dat onsterfelijkheid nu nog geen bezit is van de christen, maar veeleer iets is dat moet worden nagestreefd, "door volharding in het goede."

In 1 Korintiërs 15:53 lezen we: „Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen.” Hier wordt ons verteld dat „onsterfelijkheid” een eigenschap is, die, als men die ooit wil bezitten, „aangedaan” moet worden. De apostel zegt duidelijk dat wij nu „sterfelijke” wezens zijn. Het volgende vers luidt: "Wanneer dan dit vergankelijke onvergankelijkheid zal hebben aangetrokken, en dit sterfelijke onsterfelijkheid, dan zal het woord dat geschreven staat in vervulling gaan: De dood is verslonden in de overwinning."

Er is slechts één andere tekst in de Bijbel waarin het woord 'onsterfelijkheid' voorkomt, en dat is 2 Timoteüs us 1:10. Daarin staat het volgende: 'Maar nu is het geopenbaard door de verschijning van onze Heiland Jezus Christus, die de dood teniet heeft

gedaan en het leven en de onsterfelijkheid aan het licht heeft gebracht door het evangelie.' Uit deze passage blijkt duidelijk dat niemand vóór de eerste komst van onze Heer ook maar de geringste kans had om naar onsterfelijkheid te streven, zoals de kerk van dit evangelietijdperk wordt aangemoedigd te doen. Het toont bovendien aan dat alle hoop op leven en onsterfelijkheid gecentreerd is in Jezus en in zijn verlossingswerk.

HOOFDSTUK 3

Hoe zit het met de hel?

Een leerstelling van het christelijk geloof die sterk is vertekend door het bijgeloof uit de donkere middeleeuwen, is die welke betrekking heeft op de bestraffing van hen die de goddelijke wet overtreden. We hebben gezien dat de duidelijke leer van de Bijbel is dat “het loon van de zonde de dood is.” (Romeinen 6:23). We hebben ontdekt dat de bijbelse definitie van de dood een toestand van bewusteloosheid is – symbolisch beschreven als slaap. We hebben ook ontdekt dat de doodstraf van toepassing is op de ‘ziel’, of het complete wezen, en niet beperkt blijft tot louter het uiteenvallen van het menselijk organisme. Gezien deze eenvoudige, maar duidelijk geformuleerde waarheden van de Bijbel, zullen velen zich natuurlijk en terecht afvragen hoe het zit met de leer van eeuwige kwelling voor de goddelozen.

Het antwoord op deze schijnbare moeilijkheid wordt duidelijk wanneer we ons realiseren dat de theorie van de eeuwige marteling louter een door mensen bedacht dogma is en op geen enkele wijze wordt ondersteund door de Heilige Schrift. Het is waar dat de Bijbel veel over de hel zegt; zelfs de uitdrukking ‘hellevuur’ is in de Heilige Geschriften te vinden; maar bij nader onderzoek blijkt dat de Bijbelse hel helemaal geen plaats van kwelling is, maar slechts de toestand van de doden; en die toestand, zo hebben we ontdekt, is er een van bewusteloosheid.

Iedereen weet natuurlijk dat alle vertalingen van de Bijbel afkomstig zijn van de Hebreeuwse manuscripten van het Oude Testament en de Griekse manuscripten van het Nieuwe Testament. Om dus een duidelijke feitelijke basis te hebben waarop we conclusies kunnen baseren over deze belangrijke kwestie met betrekking tot het goddelijke doel en plan, is het noodzakelijk om autoriteiten op het gebied van de Hebreeuwse en Griekse taal te raadplegen over de werkelijke betekenis van de verschillende oude woorden die met 'hel' zijn vertaald. Wanneer we dit doen, opent zich onmiddellijk een stortvloed aan verrassende informatie voor ons.

We zien bijvoorbeeld dat er in het hele Oude Testament slechts één Hebreeuws woord is dat met 'hel' wordt vertaald, en dat woord is '*sheol*'. Dit woord komt in totaal 65 keer voor. Het wordt soms vertaald met 'graf', soms met 'hel' en soms met 'afgrond'. Dr. James Strong, hoogleraar Hebreeuws en Grieks, definieert '*sheol*' als 'de wereld van de doden'. Maar om tot een definitieve conclusie te komen over de exacte toestand die in deze 'wereld van de doden' heerst, is het noodzakelijk de Bijbel zelf te raadplegen.

Het Hebreeuwse woord '*sheol*' komt voor in Prediker 9:10, waar het vertaald wordt met 'graf'. We citeren: 'Wat je hand ook te doen vindt, doe dat met al je kracht; want er is geen werk, geen plan, geen kennis en geen wijsheid in het graf [*sheol*] waar je naartoe gaat.' Dit is de geïnspireerde definitie van het Hebreeuwse woord '*sheol*' – het enige woord dat in het Oude Testament met 'hel' is vertaald. Het maakt

duidelijk dat deze 'wereld van de doden' een stille, slapende wereld is, waarin geen kennis en geen bewustzijn bestaat. Vierduizend jaar lang, vanaf de schepping van Adam tot de eerste komst van Jezus, gebruikte Jehovah geen ander woord dan dit om de toestand van de doden te beschrijven. Als eeuwige marteling de straf voor zonde is, zou het dan niet uiterst wreed en onrechtvaardig zijn geweest om de mensen daar zo lang onwetend over te houden?

De goede profeet Job wist dat 'sheol' een toestand van bewusteloosheid was, vergelijkbaar met slaap, en om deze reden vroeg hij, toen hij zowel geestelijk als lichamelijk zo hevig leed, de Heer om hem naar deze toestand te laten afdalen. Ja, Job bad om naar de bijbelse hel te gaan. Zijn gebed luidt: 'O, dat U mij in het graf [*sheol*] zou verbergen, dat U mij verborgen zou houden, totdat Uw toorn voorbij is, dat U mij een vastgestelde tijd zou toewijzen, en aan mij zou denken!' Merk op dat Job naar "sheol" wilde gaan om aan Gods toorn te ontsnappen. Hoe anders is dit dan de geloofsbelijdenis-theorie dat de hel de plaats is waar God zijn toorn het meest wraakzuchtig laat neerkomen op allen die daarheen gaan! Een ander punt dat hier moet worden opgemerkt, is dat Job een trouwe dienaar van de Heer was, maar toch verwachtte dat hij naar de bijbelse hel zou gaan wanneer hij stierf. Wat kan dit betekenen?

Een zorgvuldig onderzoek van alle teksten in het Oude Testament waarin het woord 'sheol' voorkomt, zal onthullen dat deze 'wereld van de doden' een toestand is waarin zowel de goeden als de slechten, de heiligen en de zondaars, bij de dood

terechtkomen. Het is echter niet noodzakelijkerwijs een permanente toestand van de dood. Job verwachtte namelijk niet in de dood te blijven, dus aan het einde van zijn gebed vroeg hij de Heer om hem te gedenken door hem uit '*sheol*' te roepen. Hij stelt de vraag: 'Als een mens sterft, zal hij dan weer leven?', en beantwoordt vervolgens zijn eigen vraag door zijn hoop op de opstanding te bevestigen, namelijk: 'U zult roepen, en ik zal U antwoorden; U zult verlangen naar het werk van Uw handen.' Job 14:13-15

Slechts één keer in het Oude Testament wordt het begrip 'pijn' in verband gebracht met het woord 'hel', en wel in Psalm 116:3, waar staat: 'De smarten des doods [] omringden mij, en de pijnen der hel [*sheol*] grepen mij.' David is de spreker in deze passage, en hoewel hij soms aan verleiding had toegegeven, werd hij niettemin, vanwege zijn oprechte trouw aan zijn Schepper, een man naar "Gods hart" genoemd. (Handelingen 13:22). Zeker, zo iemand zou geen geschikt onderwerp zijn om de martelingen van een geloofsgebonden hel te ondergaan. Wat bedoelt hij dan wanneer hij zegt: "De pijnen van de hel grepen mij"?

De betekenis van Davids woorden in deze tekst wordt duidelijk als we de context in ogenschouw nemen. Hij vertelt hoe de Heer hem van de dood heeft gered, ook al was hij zo ziek dat hij op sterven lag. De 'pijnen van de hel' waarnaar hij verwijst, zijn duidelijk de pijnen en het lijden die gepaard gaan met het stervensproces – de ziekte die uiteindelijk wel tot de dood van de profeet leidde, hoewel hij er tijdelijk van was verlost. Vanuit dit standpunt bezien, kunnen

we zien dat al het lijden in de wereld dat uiteindelijk tot de dood leidt, terecht beschouwd kan worden als de "pijnen van de hel", omdat het uitmondt in de toestand van de dood, "sheol", de bijbelse hel.

De hel in het Nieuwe Testament

Het Griekse woord *hades* wordt in het Nieuwe Testament gebruikt om het Hebreeuwse woord "sheol" te vertalen, wanneer er uit het Oude Testament wordt geciteerd. Een interessant voorbeeld hiervan is Handelingen 2:27, dat luidt: "Want Gij zult mijn ziel niet in de hel [*hades*] laten, noch zult Gij toestaan dat Uw Heilige de vergankelijkheid ziet." Deze woorden zijn een citaat uit Psalm 16, waar, volgens het geïnspireerde getuigenis van de apostel Petrus, de profeet David de dood en opstanding van Jezus voorspelde. In deze profetie gebruikt David het Hebreeuwse woord 'sheol', en bij de vertaling daarvan gebruikt de apostel het Griekse woord *hades*. Hieruit weten we dat *hades* in het Nieuwe Testament dezelfde betekenis heeft als 'sheol' in het Oude Testament. Aangezien de profeet in Prediker 9:10 'sheol' definieert als een toestand van bewusteloosheid, lijkt er geen ruimte voor twijfel te bestaan over de betekenis van het woord hel in het Nieuwe Testament.

David's profetie in Psalm 16:10, die, zoals eerder opgemerkt, door Petrus wordt geïnterpreteerd als verwijzend naar de dood en opstanding van Jezus, is bijzonder interessant omdat het Jezus in de bijbelse hel plaatst gedurende de tijd dat hij dood was. Het is dus duidelijk dat de bijbelse hel niet het soort plaats

is dat de theologie uit de donkere middeleeuwen ervan heeft gemaakt; want we kunnen ons zeker niet voorstellen dat Jezus naar een plaats van marteling is gegaan. Maar als we bedenken dat de bijbelse hel de toestand of conditie van de dood is, kunnen we zien waarom het noodzakelijk was dat Jezus naar de hel ging. De Bijbel maakt duidelijk dat Jezus, in zijn verlossingswerk voor de mensheid, de plaats van de zondaar in de dood innam, dat hij losgeld, of een overeenkomstige prijs, werd voor de zonden van de wereld. Door dit te doen, proefde hij „de dood voor ieder mens”, en ging hij dus de toestand van de dood binnen, de bijbelse hel. - Jesaja 53:3-10; 1 Timoteüs 2:3-6; Hebreëen 2:9

Terugkomen uit de hel

Om er volledig zeker van te zijn dat de bijbelse hel geen plaats van eeuwige marteling is, zoals de traditionele theologie ons wil doen geloven, gaan we naar Openbaring 20:13 en 14. In deze passage wordt het Griekse woord *hades*, vertaald als 'hel' (), voor de laatste keer in de Bijbel gebruikt. We citeren: “De zee gaf de doden die in haar waren prijs; en de dood en de hel [*hades*] gaven de doden die in hen waren prijs; en zij werden geoordeeld, ieder naar zijn werken. En de dood en de hel [*hades*] werden in de poel van vuur geworpen. Dit is de tweede dood.”

Drie opvallende feiten worden duidelijk als we de voorgaande passage bestuderen: Ten eerste, dat de bijbelse hel niet noodzakelijkerwijs een permanente verblijfplaats is van de goddelozen of de rechtvaardigen, want er wordt gezegd dat zij haar

doden uitlevert. Ten tweede, dat de bijbelse hel niet de poel van vuur is. Ten derde, dat degenen van wie hier wordt gezegd dat zij in de hel waren, daar dood waren, en niet levend, lijdend onder de vermeende kwellingen van de middeleeuwse afgrond van de verdoemden.

Zoals reeds opgemerkt, is dit de laatste vermelding van de hel in de Bijbel, en hier vinden we deze beschreven als een plaats of toestand, volledig ontdaan van haar bewoners, en vervolgens verbrand of vernietigd in een symbolische poel van vuur. Vuur is een van de meest vernietigende elementen die de wetenschap kent, en het wordt hier door de Heer gebruikt om het feit te illustreren of te symboliseren dat de Hades, de toestand van de dood die het gevolg was van de overtreding van onze eerste ouders in Eden, uiteindelijk vernietigd zal worden. 1 Korintiërs 15:26

De sleutels van de hel

In Openbaring 1:18 wijst Jezus zelf ons met de volgende woorden op de mogelijkheid dat de hel uiteindelijk haar doden zal moeten vrijgeven: „Ik ben degene die leeft en dood was; en zie, ik leef voor eeuwig, amen; en ik heb de sleutels van de hel en van de dood ().” Sleutels worden gebruikt om deuren of poorten te openen. Jezus heeft deze symbolische sleutels van de hel en de dood verworven door zijn eigen dood. Dit geeft hem het goddelijke gezag om de grote gevangenis van de dood te ontgrendelen en de gevangenen vrij te laten; en in de passage waarin wordt verklaard dat “de dood en de hel de doden die

in hen waren, hebben vrijgegeven”, is dit precies wat er blijkt te gebeuren.

Dat Jezus nu het goddelijke recht bezit om de doden op te wekken, wordt ook door de apostel Paulus in Romeinen 14:9 aangegeven, waar staat: „Daartoe is Christus zowel gestorven als opgestaan en weer tot leven gekomen, opdat Hij Heer zou zijn zowel over de doden als over de levenden.” Als Heer van de doden heeft Hij beloofd Zijn officiële gezag en macht, de „sleutels van de hel”, te gebruiken om de wereld weer tot leven te brengen. Dit is de strekking van de woorden van de Meester zelf, zoals opgetekend in Johannes 5:28,29: „Verwondert u hierover niet, want het uur komt, waarin allen die in de graven zijn, zijn stem zullen horen en zullen tevoorschijn komen; zij die het goede hebben gedaan, tot de opstanding ten leven; en zij die het kwade hebben gedaan, tot de opstanding ten oordeel.”

Deze ontruiming van de dode wereld uit 'sheol', of *hades*, zal, zoals aangegeven in Openbaring 20:14, worden gevolgd door de vernietiging van de hel. Dit was geen nieuwe gedachte voor de schrijvers van het Nieuwe Testament, want het was al lang daarvoor in het Oude Testament geprofeteerd. Via de profeet Hosea zegt de Heer: "Ik zal hen losgeld geven voor de macht van het graf; Ik zal hen verlossen van de dood: O dood, Ik zal uw plagen zijn; O graf [*sheol*], Ik zal uw vernietiging zijn; berouw zal voor mijn ogen verborgen zijn." (Hosea 13:14). Let op de gezegende zekerheid die in deze passage wordt gegeven: "Berouw zal voor mijn ogen verborgen zijn." Dat wil

zeggen, de Heer had besloten de dood en de hel te vernietigen, en dit zal zeker de glorieuze voltooiing zijn van zijn liefdevolle doel ten behoeve van het gevallen menselijk geslacht.

De rijke man in de hel

Degenen die volhouden dat het Griekse woord *hades* in het Nieuwe Testament een plaats van eindeloze kwelling betekent, in plaats van een toestand van bewusteloosheid in de dood, zoals de Bijbel zo duidelijk leert, halen de gelijkenis van de rijke man en Lazarus aan om hun stelling te bewijzen. Het is natuurlijk waar dat het woord hel in deze gelijkenis een vertaling is van *hades*; maar een zorgvuldig en onbevooroordeeld onderzoek van het verslag zal aantonen dat het niet consequent kan worden gebruikt om te bewijzen dat goede mensen naar een plaats van gelukzaligheid gaan wanneer ze sterven, terwijl slechte mensen worden veroordeeld tot een plaats van marteling.

Professor Benjamin Wilson, auteur van de *Emphatic Diaglott*-vertaling van het Nieuwe Testament, wist dat *hades* geen plaats van kwelling betekent, maar begreep niet goed de manier waarop het in deze gelijkenis wordt gebruikt. Daarom voegt hij een voetnoot toe waarin bewijs wordt aangedragen dat de hele gelijkenis een toevoeging zou kunnen zijn en eigenlijk helemaal geen deel uitmaakt van de heilige geschriften. Of dit waar is, kunnen we niet zeggen, maar wanneer het verhaal wordt bekeken in het licht van het feit dat het een gelijkenis is in plaats van een weergave van letterlijke

feiten, lijkt er geen reden te zijn om aan de authenticiteit ervan te twifelen. Om de details van de gelijkenis duidelijk in gedachten te houden, raden we aan het verhaal in Lucas 16:19-31 nog eens zorgvuldig door te lezen.

Vreemd, als het letterlijk is

Volgens de theologie uit de donkere middeleeuwen zou deze gelijkenis leren dat alle goede mensen die in Christus geloven naar de hemel gaan wanneer ze sterven, en dat alle slechte mensen die Christus in dit leven niet aanvaardden, na hun dood naar een plaats van eeuwige marteling gaan. Maar hoe vreemd het ook mag lijken, een nauwkeurige bestudering van de gelijkenis wijst uit dat er helemaal niets wordt gezegd over goede of slechte mensen; noch wordt er iets gezegd over de hemel. Het enige wat er over de zogenaamd deugdzame man in de gelijkenis wordt gezegd, is dat hij arm was en bedekt met zweren, dat hij kruimels at die van de tafel van de rijke man vielen, en dat de honden zijn zweren likten. Over de rijke man wordt slechts vermeld dat hij weelderig leefde, mooie kleding droeg en de arme man toestond bij zijn poort te liggen.

Volgens de gelijkenis ging de zieke bedelaar ook niet naar de hemel toen hij stierf, maar werd hij door de engelen naar 'Abrahams schoot' gedragen. Als dit een letterlijke weergave van de werkelijkheid is, zou dit de mogelijkheid uitsluiten dat iemand anders ooit bij zijn dood met een soortgelijke beloning gezegend zou worden, omdat er in Abrahams schoot geen plaats zou zijn voor meer dan één zieke bedelaar. Aan de andere kant, als Abrahams schoot wordt opgevat als een symbool voor de hemel, en de bedelaar als een vertegenwoordiger van degenen die in aanmerking komen voor de hemel, dan is de enige hoop voor ieder van ons om arme bedelaars vol

zweren te worden voordat we sterven – ja, en dat honden onze zweren likken.

Er zijn nog veel meer inconsistenties in deze gelijkenis als deze wordt bekeken in het licht van de traditionele theologie. In feite is er geen enkel element in dat e e in overeenstemming is met de theorie dat christelijke gelovigen naar de hemel gaan wanneer ze sterven, terwijl ongelovigen naar een plaats van kwelling gaan. Het enige punt in het verhaal waar theologen zich op hebben gestort om het God-onterende dogma van marteling te ondersteunen, is dat de rijke man na zijn dood omringd zou zijn door kwellingvlammen. Maar wat zou Jezus met dit vreemde verhaal bedoeld kunnen hebben?

We hebben deze bijbelpassage al aangeduid als een gelijkenis. In deze gedachte ligt de sleutel tot de werkelijke betekenis ervan. In een gelijkenis moeten de dingen die worden gezegd niet letterlijk worden opgevat. We kunnen misschien niet dogmatisch vaststellen wat Jezus met deze gelijkenis wilde leren, maar de nadruk die op „vader Abraham” wordt gelegd, lijkt erop te wijzen dat het op de een of andere manier te maken heeft met de ervaringen van het natuurlijke nageslacht van Abraham, aangezien zij in de tijd van Jezus degenen waren die Abraham hun vader noemden. (Matteüs 3:9; Johannes 8:33, 39; Romeinen 4:1). Het lijkt daarom redelijk om te concluderen dat de rijke man in de gelijkenis bedoeld is om het Joodse volk te illustreren. Dit is geen ongebruikelijke symboliek, aangezien we zelfs

vandaag de dag 'Uncle Sam' hebben om de Verenigde Staten te typeren.

Het Joodse volk was in Gods ogen een koninklijk volk, door Hem uitgekozen als het kanaal waardoor Zijn beloofde zegeningen naar alle andere volken zouden stromen. Deze koninklijke status van het natuurlijke nageslacht van Abraham werd in de gelijkenis weergegeven door de purperen kleding van de rijke man. Hij droeg ook fijn linnen, wat een illustratie was van de typische gerechtigheid die de Joden ten deel viel vanwege hun inspanningen om de Mozaïsche wet na te leven, en door de offer en van de tabernakeldiensten. Op grond van alle rijke beloften die hun waren gedaan, leefden zij elke dag in weelde, zoals de gelijkenis ook aangeeft. Het waren inderdaad de rijke zegeningen van de Heer aan hen die hun struikelblok bleken te zijn. Paulus citeert uit Psalm 69:22 en zegt: "Laat hun tafel voor hen een strik, een valstrik, een struikelblok en een vergelding worden." Romeinen 11:9

De bedelaar in de gelijkenis lijkt een passende illustratie te zijn van de heidenen ten tijde van Jezus' eerste komst. Vanuit het oogpunt van Gods gunst waren zij inderdaad arm. Alle beloften waren aan de Joden gedaan en via de Joden. Elke heiden die tot dan toe de zegeningen van de ware God verlangde, moest Jood worden door zich te laten bekeren. Voor de Joden waren de heidenen "honden", onwaardig om enige speciale aandacht te krijgen.

De status van zowel Joden als heidenen veranderde ingrijpend kort na Jezus' kruisiging en

opstanding. De Joden hadden hun Messias verworpen en gekruisigd en werden daardoor verstooten uit de goddelijke gunst. In deze zin van het woord stierven zij. Zij verloren hun plaats van voornaamste gunst voor de Heer en raakten als volk in de vergetelheid. Maar als volk zijn zij blijven bestaan; en vanaf die dag tot nu toe hebben de vlammen van vervolging hen bijna voortdurend overspoeld.

Ook de bedelaar stierf; dat wil zeggen, de heidenen waren niet langer een volk dat volledig door God werd genegeerd, maar in plaats daarvan werd de goddelijke gunst tot hen uitgebreid, en allen die geloofden werden, symbolisch gesproken, in de schoot van Abraham opgenomen. Zij werden erfgenamen van de beloften die aan en door Abraham waren gedaan. Hierover zegt Paulus: “De Schrift, die voorzag dat God de heidenen [niet-Joden] door het geloof zou rechtvaardigen, heeft het Evangelie al eerder aan Abraham verkondigd.” (Galaten 3:8). Hoewel het gedurende het hele evangelietijdperk voor individuele Joden mogelijk is geweest om christenen te worden en zo geestelijke kinderen van Abraham te worden, heeft de goddelijke voorzienigheid de zaak zodanig overtroffen dat de heidenen de speciale ontvangers van zijn gunst in deze zin zijn geworden – zij hebben de plaats van voornaamste gunst ingenomen, zoals geïllustreerd door ‘de schoot van Abraham’.

Net zoals de rijke man in de gelijkenis Abraham smeekte om Lazarus te sturen met een druppel water om zijn tong te verkoelen – om zijn lijden te verlichten

– zo hebben de Joden als volk door de eeuwen heen meer dan eens God gesmeekt om enige verlichting te sturen via christelijke bronnen! Maar de ontberingen en vervolgingen zijn voortgeduurd. Er is inderdaad gedurende deze lange periode een grote kloof geweest tussen de Joden en de geestelijk begunstigde heidenen – een kloof die onmogelijk te overbruggen was. Niets in de gelijkenis wijst er echter op dat deze kwelling van de rijke man voor altijd zou duren. Andere Schriftgedeelten laten duidelijk zien dat de tijd nu zelfs is aangebroken waarin het Joodse volk zal worden hersteld in zijn vroegere positie van goddelijke gunst als het natuurlijke zaad van Abraham.

Een ander interessant punt in de gelijkenis is dat de “vijf broers” die door de rijke man werden genoemd, ook Abraham als hun vader zouden hebben. Toen het volk werd bevrijd uit hun ballingschap in Babylon, op grond van een decreet van koning Cyrus van Perzië, 500 jaar vóór de eerste komst van onze Heer, bestonden degenen die naar Palestina terugkeerden voornamelijk uit twee stammen, hoewel er ook enkele uit alle stammen terugkeerden. (2 Kronieken 36:20-23; Ezra 2:1). Als deze ene rijke man symbool stond voor de twee stammen, dan kunnen de andere tien stammen, waarvan de meerderheid niet de gelegenheid had om bij de eerste komst van de Messias rechtstreeks in contact te komen met zijn leer, op passende wijze worden vertegenwoordigd door de vijf broers.

Zo bezien blijkt elk detail van de gelijkenis in overeenstemming te zijn met zowel de Bijbel als met

historische feiten; terwijl het, als we het beschouwen als een letterlijke uitspraak die bedoeld is om de uiteindelijke beloningen van de rechtvaardigen te tonen, hoogst inconsistent en absurd is. Niet alleen dat, maar het zou betekenen dat de Bijbel tegenstrijdig en onbetrouwbaar is, omdat, zoals we al hebben gezien, specifiek wordt vermeld dat 'sheol' in het Oude Testament en 'hades' in het Nieuwe Testament toestanden zijn waar geen kennis is, terwijl in deze gelijkenis wordt gezegd dat er kwelling is in *hades*. Alles wordt duidelijk wanneer we beseffen dat hier de nationale dood wordt bedoeld, terwijl het volk van de natie blijft leven en vervolgd wordt.

Onsterfelijke wormen - Onblusbaar vuur

Terwijl 'sheol' het enige woord in het Oude Testament is dat met 'hel' wordt vertaald, is '*hades*', het Griekse equivalent, niet het enige woord dat in het Nieuwe Testament met 'hel' wordt vertaald. Net buiten het oude Jeruzalem lag een vallei waar dode kadavers en ander afval van de stad werden verbrand; en er wordt gezegd dat zwavel werd gebruikt als hulpmiddel bij dit vernietigingswerk – waarschijnlijk als ontsmettingsmiddel. Deze plaats werd in het Hebreeuws de ' ' (Vallei van Hinnom) genoemd; en de Grieken noemden het Gehenna. Dit Griekse woord *Gehenna* wordt dus een paar keer in het Nieuwe Testament gebruikt en vaak vertaald met 'hel'. Er wordt gezegd dat de lijken van bepaalde misdadigers die door de Joden als onwaardig voor een opstanding werden beschouwd, in Gehenna werden geworpen; vandaar dat Jezus dit woord gebruikt om een toestand van eeuwige vernietiging te

beschrijven waar volledig opzettelijke zondaars uiteindelijk naartoe moeten gaan.

Dit woord *Gehenna* wordt in Marcus 9:43-48 vertaald met 'hel', waar het als volgt luidt: 'Als je hand je tot zonde verleidt, hak haar dan af: het is beter voor je om verminkt het eeuwige leven binnen te gaan, dan met twee handen naar de hel te gaan, naar het vuur dat nooit zal doven: waar de worm niet sterft en het vuur niet dooft. En als je voet je tot zonde verleidt, hak hem dan af: het is beter voor je om met één voet het leven binnen te gaan, dan met twee voeten in de hel geworpen te worden, in het vuur dat nooit zal worden gedoofd: waar hun worm niet sterft en het vuur niet dooft. En indien uw oog u tot zonde verleidt, ruk het dan uit: het is beter voor u om met één oog het koninkrijk van God binnen te gaan, dan met twee ogen in het hellevuur geworpen te worden: waar hun worm niet sterft en het vuur niet dooft.'

In elk geval in de voorgaande passage is het woord *hel* een vertaling van het Griekse woord *Gehenna*, en is het daarom duidelijk een toespeling op de symbolische betekenis van de vernietigende effecten van de vuren die onophoudelijk brandden in de Vallei van Hinnom. Het hele beeld is er een van vernietiging in plaats van van kwelling. Zelfs de vermelding van de wormen die niet sterven, versterkt dit beeld van vernietiging, aangezien deze wormen ongetwijfeld die zijn die alle dode kadavers teisteren. De vertalers van deze passage geloofden natuurlijk in de theorie van eeuwige marteling en deden hun best om ons een vertaling te geven die schijnbaar hun bijgeloof zou ondersteunen. Vandaar dat het 'onblusbare' vuur

en de 'onsterfelijke wormen' de tekst een schijn geven die sommigen ervan overtuigt dat eeuwige marteling in een hel van vuur inderdaad het lot van de goddelozen moet zijn.

Als we echter ons gezond verstand gebruiken, zullen we ontdekken dat de passage helemaal geen probleem van deze aard oplevert. Elk vuur dat datgene wat verbrand wordt volledig verteert, wordt terecht een onblusbaar vuur genoemd. Een vuur dat blijft branden totdat al het brandbare materiaal in de buurt is verteerd, is een vuur dat niet geblust wordt, maar het is geen eeuwig vuur. Jezus illustreerde hier dus het feit dat zondaars niet in staat zouden zijn om te ontsnappen aan de volledige straf voor de zonde, namelijk de dood of vernietiging – dat de vuren van vernietiging niet geblust zullen worden. Ook dat, mocht het symbolische vuur om welke reden dan ook het werk van vernietiging niet voltooien, de altijd aanwezige "wormen" dat wel zouden doen. Vandaar dat we vanuit elk standpunt kunnen zien dat de Meester hier een symbool van vernietiging gebruikte, wat opnieuw het gezamenlijke getuigenis van de Schrift bevestigt dat "het loon van de zonde de dood is". Romeinen 6:23

De rest van deze passage uit de Schrift is ook symbolisch. Iemands ogen, handen en voeten worden het hoogst gewaardeerd vanwege hun nut, en Jezus' suggestie dat de christen er liever afstand van doet dan het eeuwige leven te verliezen, is gewoon een andere manier om te zeggen dat we bereid moeten zijn om in dit leven elk soort offer te

brenge in plaats van ons eeuwige bestaan in gevaar te brengen.

De eerste toepassing van de passage geldt duidelijk alleen voor christenen – degenen die een verbond hebben gesloten om in de voetsporen van Jezus te treden – hoewel hetzelfde principe tijdens het Duizendjarig Rijk zal gelden voor de opzettelijk goddelozen. Christenen staan nu voor het oordeel over hun leven, en de zekerste manier om de overwinning te behalen is door alles op te offeren in de goddelijke dienst.

Jesaja 66:24 beschrijft de vernietiging van opzettelijke zondaars tijdens het Duizendjarig Rijk in soortgelijke bewoordingen als die welke de Meester gebruikte. Jezus heeft deze passage wellicht geciteerd, waarbij Hij de symboliek van vernietiging toepaste op degenen die nu op de proef worden gesteld voor het leven. We citeren: “Zij zullen uitgaan en de lijken aanschouwen van de mannen die tegen Mij hebben gezondigd; want hun worm zal niet sterven, noch zal hun vuur gedooft worden; en zij zullen een gruwel zijn voor alle vlees.”

De rook van hun kwelling

Openbaring 14:10,11 wordt soms aangehaald als bewijs voor de leer van de kwelling. Dit gedeelte van de Schrift luidt als volgt: “Zij zullen drinken van de wijn van de toorn van God, die onvermengd is ingeschonken in de beker van zijn grimmigheid; en zij zullen gepijnigd worden met vuur en zwavel in het aangezicht van de heilige engelen en in het aangezicht van het Lam; en de rook van hun pijniging

stijgt op voor eeuwig en altijd; en zij hebben geen rust, dag noch nacht, die het beest en zijn beeld aanbidden, en een ieder die het merkteken van zijn naam ontvangt.”

Als de Heer de voorgaande passage bedoeld heeft als een letterlijke feitelijke verklaring, dan hoeven niet veel mensen in de wereld zich daar bijzonder zorgen over te maken, want de kwelling zou gelden voor degenen die ofwel een beest ofwel het beeld van een beest aanbidden. Hoewel sommigen in heidense landen beesten hebben aanbeden, hebben er maar weinig, zo niet niemand, ooit een letterlijk beest aanbeden zoals hier beschreven wordt – een beest als een luipaard, met de poten van een beer, de bek van een leeuw, en met zeven koppen en tien horens. (Openbaring 13:1,2). De passage is vanuit letterlijk oogpunt nog raadselachtiger wanneer we opmerken dat de kwelling plaatsvindt in de aanwezigheid van de heilige engelen, wat gemakkelijk zou kunnen worden opgevat als in de hemel. Een dergelijke toestand in de hemel zou er zeker voor zorgen dat het een totaal andere soort plaats is dan wat velen dachten dat het was.

Het boek Openbaring is een boek vol symbolen, en deze passage vormt daarop geen uitzondering. Het ‘beest’ is hier duidelijk een vals religieus-politiek systeem dat de aanbidding van mensen eist; en de gedachte die hier symbolisch wordt weergegeven, is dat degenen die beweren het Lam te volgen en de ware God te aanbidden, maar in plaats daarvan trouw zweren aan dit beest, zullen worden onderworpen aan allerlei soorten moeilijkheden en zullen delen in

het lijden dat alle valse systemen te wachten staat tijdens de grote 'tijd van benauwdheid' waarmee dit tijdperk uiteindelijk zal eindigen. Er is niets in deze passage dat erop wijst dat de kwelling na de dood plaatsvindt.

De „rook“ van hun kwellingen is duidelijk een symbolische manier om aan te geven dat het bewijs, of de herinnering, aan hun kwellingen voor altijd een waarschuwing zal blijven voor de gevolgen van het aanbidden van iets of iemand anders dan de ware God. Wat de details van deze passage ook mogen betekenen, ze kan zeker niet op een consistente manier worden gebruikt om de middeleeuwse theorie van de eeuwige marteling van de goddelozen te bewijzen.

Hoe Satan zal worden gekweld

Sommigen hebben, in een poging om de leer van de eeuwige kwelling te “bewijzen”, de uitspraak van Openbaring 20:10 aangegrepen en beweren dat deze de kwellingstheorie ondersteunt. We citeren: “De duivel die hen misleidde, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel, waar ook het beest en de valse profeet zijn, en hij zal dag en nacht gepijnigd worden, voor eeuwig en altijd.” We hebben al gezien dat de Bijbel een duidelijk onderscheid maakt tussen de "poel van vuur" en de "hel", of *hades*, in die zin dat de laatste in de eerste wordt geworpen. (Openbaring 20:14). Deze “kwel” die over Satan zou komen, is kennelijk tot hem beperkt en kan niet van toepassing zijn op degenen die uit de hel worden verlost en van

wie gezegd wordt dat hun “tranen zullen worden weggeveegd”. Openbaring 21:4

Hoe zal Satan dan gekweld worden? Is de theorie van de donkere middeleeuwen op hem van toepassing, als ze op niemand anders van toepassing is? Wij denken van niet. Het Griekse woord dat hier met ‘gekweld’ is vertaald, is volgens professor Strong afgeleid van het Griekse woord ‘basanos’, waarvan hij de letterlijke betekenis geeft als ‘proefsteen’. Hetzelfde woord is vertaald met 'gekweld' in 2 Petrus 2:8, waar ons wordt verteld over het effect van de goddeloze daden van de Sodomieten op de ziel van de rechtvaardige Lot. De gedachte in het geval van Lot is duidelijk dat hij dagelijks door vergelijking de verschrikkelijke gevolgen van een goddeloos leven leerde kennen.

Om een juist beeld te krijgen van hoe de duivel "gekweld" zal worden, is het nuttig om de profetie van de " " in Jesaja 14:15-17 in overweging te nemen. We citeren: “Toch zult u worden neergestort in de hel [*sheol*], aan de rand van de afgrond. Zij die u zien, zullen u nauwlettend bekijken en over u nadenken, zeggende: Is dit de man die de aarde deed beven, die de koninkrijken deed schudden; die de wereld tot een woestijn maakte en de steden daarvan verwoestte; die het huis van zijn gevangenen [van de dood] niet opende?”

Als we deze profetie over de vernietiging van Satan vergelijken met de uitspraak van de Openbaarder over zijn “kwel”, lijkt het duidelijk dat de duivel een eeuwigdurend voorbeeld zal worden van de

verschrikkelijke gevolgen van een levensloop van rebellie tegen God, dat de geredde mensheid hem door de eeuwen heen zal blijven bespotten. Niet dat de duivel zelf zich bewust zal zijn van de spot waarmee hij wordt overladen. Dit zou in de betekenis van de tekst niet nodig zijn. In onze eigen taal horen we bijvoorbeeld wel eens over iemand die in zijn gemeenschap niet geliefd was: 'Nu die man dood is, laat hem rusten, want er valt niets te bereiken door over hem te blijven praten.'

In werkelijkheid heeft natuurlijk niets wat wij zouden zeggen of doen op enigerlei wijze invloed op iemand die is gestorven, net zoals de eeuwige schande die over Satan zal worden uitgestort geen invloed op hem zal hebben wanneer hij uiteindelijk in de poel van vuur wordt vernietigd; niettemin zullen de mensen hem niet laten rusten; zij zullen hem blijven aanhalen als een voorbeeld van de rampzalige gevolgen van een slechte, zelfzuchtige levenswijze. Zo zal blijken dat de goddelijke toelating van het kwaad een eeuwige zegen zal zijn voor alle gewilligen en gehoorzamen van de menselijke familie, en het criterium zal zijn waaraan iedereen in staat zal zijn om op verstandige wijze onderscheid te maken tussen goed en kwaad. Ongetwijfeld zal de meerderheid het goede kiezen.

HOOFDSTUK 4

Geesten en spiritisme

“Want ook Christus heeft eens voor de zonden geleden, de rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, om u tot God te brengen. Hij werd in het lichaam ter dood gebracht, maar in de Geest levend gemaakt. Nadat hij levend was gemaakt, ging hij heen en verkondigde aan de gevangen geesten – aan hen die lang geleden ongehoorzaam waren toen God geduldig wachtte in de dagen van Noach, terwijl de ark werd gebouwd. Daarin werden slechts enkele mensen, acht in totaal, door water gered.” 1 Petrus 3:18-20

Dat de waarheid van Gods Woord niet goed begrepen en gewaardeerd kan worden zonder rekening te houden met het volledige getuigenis over een bepaald onderwerp, wordt goed geïllustreerd door de verschillende uitspraken over de toestand en de verblijfplaats van Jezus in de periode tussen zijn dood en zijn opstanding.

In een oudtestamentische profetie over Jezus, geciteerd door de apostel Petrus en door hem toegepast op de dood en opstanding van de Meester, wordt gezegd dat Jezus in de hel was. (Psalm 16:10; Handelingen 2:27-32). Door een verkeerde interpretatie van wat Jezus zelf tegen de dief aan het kruis zei, zijn velen ertoe gebracht te geloven dat Hij op het moment van Zijn dood naar het ‘paradijs’ ging; en bij een oppervlakkige lezing van onze huidige tekst lijkt het alsof Hij ergens heen ging om te prediken tot ‘geesten in de gevangenis’.

In een eerdere bespreking hebben we geleerd dat de bijbelse hel de toestand van de dood is; dat 'sheol' in het Oude Testament en 'hades' in het Nieuwe Testament 'e' woorden zijn die een toestand van volkomen bewusteloosheid beschrijven. (Prediker 9:10). Aangezien Jezus stierf als losgeld, of plaatsvervanger, voor vader Adam en zijn nageslacht, en daarmee de plaats van de zondaar innam, was het daarom noodzakelijk dat hij in deze toestand van de dood, de bijbelse hel, terecht kwam.

„Hij heeft zijn graf bij de goddelozen gevonden“, verklaarde de profeet over Jezus (Jesaja 53:9). In overeenstemming met dit fundamentele feit van de bijbelse waarheid moeten we trachten te begrijpen wat het Heilige Woord verder nog te zeggen heeft over de verblijfplaats van Jezus tussen het moment van zijn dood aan het kruis en zijn opstanding uit de dood op de derde dag daarna.

Om duidelijk te begrijpen hoe het mogelijk was dat Jezus tot “geesten in de gevangenis” predikte op een moment dat andere geschriften laten zien dat hij bewusteloos was in de dood, is het noodzakelijk eerst vast te stellen wie de “geesten” waren tot wie hij predikte. Het is deze informatie die Petrus ons geeft in de woorden: “zij die lang geleden ongehoorzaam waren toen God geduldig wachtte in de dagen van Noach.”

Dus ging hij en predikte tot de geesten in de gevangenis – zij die God lang geleden ongehoorzaam waren toen God geduldig wachtte terwijl Noach zijn ark bouwde.

In zijn tweede brief geeft Petrus ons een nog duidelijkere identificatie van de 'geesten', door te zeggen: 'Als God de engelen die zondigden niet heeft gespaard, maar hen in de hel heeft geworpen en in ketenen van duisternis heeft geleverd, om bewaard te worden voor het oordeel; en de oude wereld niet heeft gespaard, maar Noach, de achtste persoon, heeft gespaard, al , een prediker van gerechtigheid, en de zondvloed over de wereld van de goddelozen heeft gebracht.' 2 Petrus 2:4,5

Uit het voorgaande citaat blijkt dat de 'geesten' tot wie Jezus predikte, een bepaalde groep 'engelen' waren die God ongehoorzaam waren geweest ten tijde van de zondvloed. De apostel Judas noemt deze wezens eveneens, waarbij hij naar hen verwijst als 'engelen' en hun bijzondere zonde beschrijft als het feit dat zij 'hun oorspronkelijke stand niet bewaarden'. Judas legt ook uit, net als Petrus, dat deze 'engelen' nu gevangen zitten, waarbij Judas toevoegt dat zij in 'ketenen van duisternis' zijn, wachtend op het oordeel van de grote dag. Judas 6

Deze 'geesten in de gevangenis' zijn dus niet de 'geesten' of 'spoken' van overleden mensen, maar zijn geestelijke wezens op het engelachtige bestaansniveau. Dit is een belangrijke waarheid om altijd in gedachten te houden.

We begrijpen dat Gods aardse scheppingsniveau voor ons zichtbaar en begrijpelijk is; er zijn verschillende bestaansniveaus, van de laagste vorm van 'eencellig' leven tot de mens, die in zijn volmaaktheid de koning was van dit materiële of

aardse domein. De Schrift laat zien dat dezezelfde verscheidenheid in de goddelijke schepping zich uitstrekt tot een hoger rijk, ver voorbij dat wat voor ons zichtbaar is, dat er boven de mens, het hoogste van Gods aardse schepselen, een geestenwereld bestaat; en dat er in deze geestenwereld, net als in de natuurlijke wereld, verschillende orden van wezens zijn, zoals engelen, cherubijnen, enz.

Over de mens verklaart de psalmist: “U hebt hem een weinig lager gemaakt dan de engelen.” (Psalm 8:5). Toen Jezus naar de aarde kwam om te sterven als de Verlosser van de mens, werd Hij “vlees”, en als mens stierf Hij; maar toen Hij opstond uit de dood, werd Hij hoog verheven “ver boven alle vorstendom, en macht, en kracht, en heerschappij, en elke naam die genoemd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomstige.” (Efeziërs 1:21). Zo wijzen de Geschriften op een duidelijke scheidingslijn tussen het aardse en het geestelijke bestaansniveau.

De Bijbel geeft aan dat er op dit moment zowel heilige als onheilige engelen zijn; hoewel al deze geestelijke wezens bij hun schepping in harmonie met God waren en Hem in verschillende hoedanigheden dienden. Van de engelen die in harmonie met de Schepper bleven, zegt de apostel dat zij nu ‘dienende geesten zijn, uitgezonden om te dienen voor hen die erfgenamen van de zaligheid zullen zijn’. Hebrreeën 1:14

En verder: “Over de engelen zegt hij: ‘Hij maakt zijn engelen tot geesten en zijn dienaren tot vlammen van vuur’” (Hebrreeën 1:7). Over deze engelachtige

dienaren van christenen zei Jezus: “Ziet toe dat gij geen van deze kleinen veracht; want ik zeg u, dat hun engelen in de hemel altijd het aangezicht van mijn Vader aanschouwen, die in de hemel is.”- Mattheüs 18:10

Aardse en hemelse “engelen”

Wie de Schrift bestudeert, moet zich niet laten verwarren door het feit dat de term „engel” in de Bijbel soms op mensen wordt toegepast. Het woord betekent letterlijk „dienaar” of „boodschapper”, en het is altijd noodzakelijk om uit de context te bepalen of de passage waarin het wordt gebruikt, verwijst naar menselijke boodschappers of naar hemelse, oftewel geestelijke boodschappers.

Aan de andere kant geeft de Schrift duidelijk aan dat er geestelijke wezens zijn die 'engelen' worden genoemd. Zo kondigde bijvoorbeeld op de nacht dat Jezus werd geboren een 'engel' zijn geboorte aan de herders aan. Dat het een geestelijk wezen was dat deze dienst verrichtte, blijkt duidelijk uit de woorden: 'En plotseling was er bij de engel een menigte van de hemelse heerscharen die God loofden en zeiden: "Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen."' (Lukas 2:10-14). Evenzo was het een geestelijk wezen dat aan Maria aankondigde dat zij de moeder van Jezus zou worden, en het was ook een geestelijk wezen dat Jezus bijstond in de hof van Getsemane. Jezus verwees naar hemelse wezens toen hij zei dat hij zijn Vader kon vragen en dat er meer dan twaalf legioenen engelen zouden worden gestuurd om hem

bij te staan en te beschermen. Lucas 1:26-38; 22:43; Matteüs 26:53

Maar zoals we al hebben gezien, bleven niet al deze engelenwezens trouw aan Jehovah, hun Schepper – sommigen van hen waren immers „lang geleden ongehoorzaam, toen God in de dagen van Noach geduldig wachtte“ (1 Petrus 3:20). Deze ontrouwe wezens worden in het algemeen aangeduid als de „gevallen engelen“. De Bijbel laat zien dat zij als straf voor hun opstand nu worden vastgehouden, of gevangen zitten, in „ketenen van duisternis“.

Waar zijn de ‘geesten’?

In een reeds geciteerde tekst geeft de apostel ons zeer belangrijke informatie over wat de gevangenis van deze gevallen engelen vormt. We citeren de tekst nogmaals: „Als God de engelen die zondigden niet heeft gespaard, maar hen in de hel heeft geworpen en in ketenen van duisternis heeft overgeleverd, om bewaard te worden tot het oordeel.“ 2 Petrus 2:4

Het woord ‘hel’ in de zojuist geciteerde passage is geen vertaling van het Griekse woord *hades* of van *Gehenna*. De term die de apostel hier gebruikt is ‘tartaroo’; en dit is de enige keer dat het in de Bijbel voorkomt. ‘Tartaroo’ is afgeleid van het Griekse woord ‘tartarus’, een term die in de Griekse mythologie wordt gebruikt als de naam voor een donkere afgrond of gevangenis. In de tekst die we hier bespreken, wordt de volledige uitdrukking ‘in de hel geworpen’ gebruikt om ‘tartaroo’ te vertalen; het woord verwijst dus duidelijk meer naar een handeling

dan naar een plaats. De val van de engelen die zondigden was van eer en waardigheid naar oneer en veroordeling; de gedachte lijkt dus te zijn: 'God spaarde de engelen die zondigden niet, maar vernederde hen en leverde hen over aan de ketenen van de duisternis.'

Deze engelen waren in hun oorspronkelijke staat van heiligheid machtig, krachtig en eervol. Ze beschikten kennelijk over grote vrijheden; en in hun dienst aan God en zijn aardse vrienden reisden ze waarschijnlijk regelmatig heen en weer tussen de aarde en andere delen van het uitgestrekte universum van de Schepper. Judas zegt dat deze engelen 'hun oorspronkelijke stand niet bewaarden'. Dit werpt licht op de woorden van Genesis 6:2, die luiden: "De zonen van God zagen dat de dochters van de mensen mooi waren; en zij namen zich vrouwen uit allen die zij verkozen." Met andere woorden, de "zonde" van deze engelen bestond, althans gedeeltelijk, uit het zich als mensen materialiseren en zich overgeven aan onwettige relaties met de dochters van de mensen.

Op verschillende momenten tijdens de historische periode die door de Bijbel wordt bestreken, werden diverse van de heilige boodschappers, of engelen, naar de aarde gezonden om boodschappen over te brengen aan de profeten en anderen; en bij veel van deze gelegenheden werd hun toegestaan zich te materialiseren en als mensen te verschijnen. Een voorbeeld hiervan wordt gegeven in het bezoek van de drie engelen aan Abraham voorafgaand aan de geboorte van Isaak. (Genesis 18:1-22). Dergelijke

materialisaties waren toegestaan wanneer ze door de Heer waren goedgekeurd en wanneer de engelen die eraan deelnamen hun bevoegdheden niet overschreden. De engelen die vóór de zondvloed zondigden, „behoorden niet tot hun oorspronkelijke stand”, dat wil zeggen, zij gaven er de voorkeur aan hun omgang met de mensheid als mensen voort te zetten.

Nu zij hun eigen krachten hadden beperkt en aangetast door ongeoorloofde relaties met het gevallen menselijk ras, was het zeer passend dat hun straf bestond uit het worden neergeworpen of vernederd, en tegelijkertijd “gebonden in ketenen van duisternis”. De gedachte achter het gebruik van het woord ‘gevangenis’, zoals we dat in onze tekst aantreffen, is die van de beperking van vrijheid; dus deze ‘geesten’ hebben inderdaad in ‘gevangenis’ gezeten, beroofd van een groot deel van de normale vrijheid die zij hadden toen zij nog in volledige gemeenschap en harmonie met de Schepper leefden.

Er is veel bijbels bewijs dat de gedachte ondersteunt dat de plaats van opsluiting van deze gevallen engelen de atmosfeer van onze aarde is, waarbij hun invloedssfeer grotendeels beperkt is tot indirect contact met de menselijke familie. In de evangelierverslagen over Jezus’ bediening vinden we veelvuldige vermeldingen van het uitdrijven van ‘duivels’ of ‘demonen’. Later hadden de apostelen het voorrecht een soortgelijke dienst te verrichten voor verschillende ge n. Terwijl hogere critici proberen te bewijzen dat deze gevallen van ‘bezetenheid’ die

aldus door Jezus en de apostelen werden behandeld, slechts gevallen van krankzinnigheid of zenuwaandoeningen waren, is er een al te duidelijk idee van persoonlijkheid verbonden aan deze 'duivels' om een dergelijke liberale interpretatie toe te staan.

Koning Saul en de heks van Endor

Niet alleen in het Nieuwe Testament, maar ook in het Oude Testament vinden we bewijs van de beperkte activiteiten van deze gevallen engelen of 'geesten in de gevangenis'. Er is bijvoorbeeld het geval van koning Saul en de heks van Endor. Alle hekserij was verboden door de wet van Mozes, maar deze oude geestenmediums zetten hun snode praktijken voort, ook al riskeerden ze daarmee de dood. Net zoals geestenmediums vandaag de dag beweren dat ze met de doden kunnen communiceren, zo deed de heks van Endor blijkbaar soortgelijke uitspraken. Toen koning Saul, vanwege zijn goddeloosheid, de gunst van God verloor en zag dat hij in groot gevaar verkeerde om door zijn vijanden verslagen te worden, deed hij een beroep op de heks om contact op te nemen met Samuel om te zien of de overleden profeet iets voor hem kon doen.

Het verslag van deze oude seance staat opgetekend in 1 Samuël 28:7-20. Veel bijbelstudenten hebben bij het lezen van dit verhaal over Sauls vermeende communicatie met de overleden profeet Samuel geconcludeerd dat het een uitstekend bijbels bewijs levert dat de doden helemaal niet echt dood zijn, maar ergens in leven,

en dat er onder bepaalde omstandigheden met hen gecommuniceerd kan worden, vooral met de hulp van een spiritistisch medium. In feite heeft Satan door de eeuwen heen deze dezelfde bedrieglijke methode gebruikt in een poging om de duidelijke leer van de Schrift te weerleggen dat "het loon van de zonde de dood is". Als we kort enkele feiten met betrekking tot Sauls bezoek aan de heks onderzoeken, zullen we gemakkelijk inzien dat vrijwel dezelfde analogie kan worden toegepast op moderne seances, en met hetzelfde resultaat. Romeinen 6:23

Ten eerste valt op dat Saul, volgens zijn eigen woorden, niet langer in de gunst van God stond. Hij zei tegen de tovenares: "God heeft zich van mij afgekeerd en antwoordt mij niet meer, noch door profeten, noch door dromen." Toen Samuel nog leefde, was hij een trouwe dienaar en profeet van de Heer en was hij nooit bereid om tegen de wensen van de Heer in te gaan; toch zien we hier Saul, die zelf toegaf dat God het idee niet zou goedkeuren, de tovenares vragen om een boodschap van deze trouwe profeet te verkrijgen.

Moeten we dan aannemen dat, mocht Samuel nog in leven zijn geweest – in de hemel of ergens anders – hij dan minder gehoorzaam aan de Heer zou zijn geweest dan toen hij hier op aarde was? Of moeten we geloven dat deze goddeloze heks, die door de Heer veroordeeld was, de macht had om de goddelijke wil te dwarsbomen, en niet alleen Samuel tevoorschijn te toveren, maar ook een boodschap uit hem te ontlokken om deze opstandige koning te troosten? Het is dus duidelijk dat dit verslag ons in de

Bijbel louter wordt gegeven als een historisch verslag van belangrijke gebeurtenissen in het leven van Saul, maar zonder de bedoeling om de bewering van de heks dat zij Samuel had gezien en met hem had gesproken, te bevestigen.

De methoden die de boze geesten via het medium in Endor gebruikten, waren vergelijkbaar met die welke tegenwoordig worden toegepast. Zij lieten voor het mentale oog van de heks de vertrouwde gedaante van de bejaarde profeet voorbijtrekken, gekleed, zoals zijn gewoonte was, in een lange mantel. Toen zij het mentale of 'astrale' beeld beschreef, herkende Saul het onmiddellijk als een beschrijving van Samuel. Maar Saul zelf zag niets – hij 'begreep' uit de beschrijving dat het Samuel was.

Gemakkelijk overtuigd, zoals mensen onder dergelijke omstandigheden gewoonlijk zijn, vroeg Saul zich niet af hoe het kon dat Samuel er net zo oud en gebogen uitzag als toen hij nog op aarde leefde, als hij nu een geestelijk wezen was en er veel beter aan toe was dan voorheen. Saul dacht er evenmin aan te vragen waarom Samuel in de geestenwereld dezelfde oude mantel droeg die hij droeg toen hij hem als aards wezen kende – hij stond er zelfs niet bij stil dat de mantel van de profeet, zijn grijze haar, enzovoort, al lang geleden in het graf waren vergaan. Saul was door de Heer verlaten en liet zich nu gemakkelijk misleiden door deze "leugenachtige geesten" die zich voordeden als de profeet en via hun medium, de heks, in zijn naam tot Saul spraken.

"Waarom hebt u mij gestoord om mij op te roepen?" liet zij de dode profeet vragen. In de dagen van koning Saul was het bij de Israëlieten algemeen bekend dat de doden in "sheol" sliepen, vandaar dat de vraag "Waarom hebt u mij gestoord" niet vreemd zou klinken. Maar kunnen we ons even voorstellen dat deze veroordeelde heks de macht had om de profeet uit de dood op te wekken? Of, als we de zaak bekijken vanuit het standpunt van het moderne spiritisme, dat Samuel helemaal niet dood was, maar zich vermaakte in de geestenwereld, lijkt het dan niet vreemd dat hij door de heks werd aangekondigd als 'die van de aarde 'omhoog' zou komen in plaats van 'omlaag' uit de hemel?

Vanuit het standpunt van de moderne theologie, hoe volkomen absurd is "Samuels" profetie betreffende Sauls nederlaag en dood in de strijd van de komende dag! We citeren: "Morgen zullen jij en je zonen bij mij zijn: de Heer zal ook de legers van Israël in de handen van de Filistijnen geven." Stel je de trouwe Samuel en de geliefde Jonathan samen voor in de geestenwereld met de goddeloze koning Saul! Past dit erg goed bij de geloofsbelijdenis-theologie van de Middeleeuwen? Zeker niet! Uiteindelijk, natuurlijk, maar niet de volgende dag, waren zij allen samen in de dood, in 'sheol', de bijbelse hel, waar zij nog steeds wachten op de opstanding, wanneer allen door de Zoon des mensen zullen worden opgeroepen; maar er was geen bovennatuurlijke kracht van de kant van de heks nodig om de naderende nederlaag en dood van Saul waarachtig

te voorspellen. In feite vreesde Saul dit al, vandaar zijn beroep op de heks.

Charles Wesley was duidelijk verbaasd over de manier waarop het 'medium' van Endor zowel het goede als het kwade in de dood samenbracht, want hij schreef:

Wat voorspellen die plechtige woorden?

Een sprankje hoop wanneer het leven ten
einde loopt?

Gij en uw zoon zult zeker

Morgen bij mij rusten:

Niet in een staat van helse pijn,

Als Saul bij Samuel blijft;

Niet in een toestand van verdoemde wanhoop,

Als de liefhebbende Jonathan daar is.

In werkelijkheid stond Saul natuurlijk helemaal niet in contact met Samuel, maar met een of meer van de 'geesten in de gevangenis' wier voornaamste bezigheid sinds de zondvloed het bedriegen van de mensheid is geweest, met name met betrekking tot de toestand van de doden. De vermelding in de Schrift van deze necromanten, heksen en mediums leidt ons tot de conclusie dat deze gevallen engelen via mediums gemeenschap met Israël zochten. Maar blijkbaar is het de gewoonte dat deze mediums van tijd tot tijd hun wijze van manifestatie veranderen; net zoals hekserij een tijdlang bloeide in New England en Ohio, en in heel Europa, om vervolgens geleidelijk uit te sterven en opgevolgd te worden door het

spiritisme, waarvan de manifestaties in de vorm van het kantelen van tafels en kloppen ook geleidelijk plaats maken voor helderziendheid en pogingen tot materialisaties. In de dagen van de Heer en de apostelen was de werking van deze "geesten" kennelijk veranderd van de hekserijmethode naar die van bezetenheid en bezetting.

Het moderne werk van de 'geesten'

Nadat ze ooit de macht hadden gekregen om zich als mensen te materialiseren, maar daar misbruik van maakten, lijken deze gevallen engelen nog steeds vastbesloten hun krachten via menselijke tussenpersonen uit te oefenen, hetzij door gebruik te maken van 'mediums', hetzij door directe beheersing van de geest, zoals bij bezetenheid. Het is echter duidelijk dat de menselijke wil met deze vreemde overheersing moet instemmen voordat deze 'geesten' bezit kunnen nemen. Maar wanneer ze bezit nemen, raakt de wil blijkbaar zo gebroken dat er geen weerstandskracht meer is; vandaar dat de bediening van Jezus en de apostelen in hun tijd zo zeer gewaardeerd werd door degenen die door duivels bezeten waren.

Hoewel deze gevallen engelen van tijd tot tijd hun methode om contact te leggen met en de mensheid te misleiden kunnen veranderen, is hun invloed in het algemeen altijd gericht op het afkeren van God en het afkeren van de waarheid van zijn Woord. In de moderne tijd wordt er veel ophef gemaakt over het praten met de doden, maar wat is het totale resultaat geweest van alle duizenden pogingen die zijn

ondernomen – wetenschappelijk gecontroleerd en anderszins? Het is waar dat velen, door absurde „identificaties” zoals die welke de heks van Endor Saul wist op te dringen, ervan overtuigd zijn geraakt dat zij in contact zijn geweest met hun overleden vrienden en familieleden – maar daar is het bij gebleven. Er is nooit enige waardevolle informatie verkregen via spiritistische bronnen.

Hoe Christus tot de geesten in de gevangenis predikte

Nu we hebben vastgesteld wie deze ‘geesten’ zijn tot wie Jezus volgens Petrus heeft gepredikt, rijst de vraag: hoe vond deze prediking plaats? Hoe kon Jezus zich in ‘sheol’ of ‘hades’ bevinden, waar geen bewustzijn heerst, en tegelijkertijd tot deze gevallen engelen prediken? De verklaring voor deze schijnbare moeilijkheid is eenvoudig als we de tekst wat kritischer bekijken. De apostel zei dat Jezus ‘ging en predikte tot de geesten in de gevangenis’. Griekse autoriteiten zijn het erover eens dat de woorden ‘ging en predikte’ worden gebruikt in de zin van iets volbrengen en niet in de zin van naar een bepaalde plaats gaan. Met andere woorden, deze twee woorden zijn een overbodige toevoeging aan de tekst (). In vroegere tijden was het gebruikelijk om dit soort uitdrukkingen te gebruiken, en zelfs vandaag de dag zien we dat ze soms nog worden gebruikt.

Dr. Benjamin Wilson vertaalt deze passage uit de Schrift in zijn *Emphatic Diaglott* als: “Hij predikte tot de geesten in de gevangenis”, waarbij hij de twee woorden “ging en” weglaat omdat ze niet nodig zijn

voor een juist begrip van de tekst. In de voetnoot bij deze tekst laat hij zien dat andere gezaghebbenden het in dit opzicht met hem eens zijn. Als we deze twee overbodige woorden weglaten, luidt de volledige tekst: “Want ook Christus heeft eens voor de zonden geleden, de rechtvaardige voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen, gedood in het vlees, maar levend gemaakt door de Geest; waardoor Hij ook tot de geesten in de gevangenis heeft gepredikt.” (1 Petrus 3:18,19). De betekenis hiervan is duidelijk, namelijk dat Jezus door zijn dood en opstanding tot deze gevallen engelen predikte – een praktijkles, gegeven door zijn trouw aan de Hemelse Vader en Schepper, tegen wie deze ‘geesten’ in opstand waren gekomen.

Lucifer was de eerste van deze geestelijke wezens die tegen God in opstand kwam; en hij oefende kennelijk een grote invloed uit op degenen die zich later bij de rebellen aansloten. In Mattheüs 25:41 duidt de uitdrukking „de duivel en zijn engelen” op een nauwe band tussen Satan en deze andere gevallen geestelijke wezens. Het was de geest van ambitie en trots die leidde tot de val van Lucifer (Jesaja 14:14); en blijkbaar heeft dezelfde geest de gelederen van deze lagere gevallen engelen doordrongen. Jezus’ trouw, een trouw die Hem ertoe bracht Zich te vernederen en gehoorzaam te worden tot in de dood, zou dan ook een krachtige preek zijn voor deze ‘geesten in de gevangenis’. De kracht van die preek zou nog aanzienlijk toenemen wanneer deze ‘geesten’ zouden opmerken dat Jezus, vanwege Zijn trouw, uit de dood is opgewekt en hoog verheven is

tot een plaats aan de rechterhand van God, terwijl zij zelf zijn vernederd en veracht vanwege hun ontrouw.

Zo zien we dat, wanneer ze goed begrepen worden, de verschillende bijbelpassages die betrekking hebben op de toestand van de doden, één voor één in overeenstemming blijken te zijn met die grote fundamentele waarheid dat 'het loon van de zonde de dood is' en dat 'de doden niets weten'.
Prediker 9:5

HOOFDSTUK 5

Wat is de hemel?

"Gezegend zij God, de Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons naar zijn overvloedige barmhartigheid opnieuw heeft verwekt tot een levendige hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden, tot een onvergankelijke, onbevleete en onvergankelijke erfenis, die in de hemel voor u bewaard wordt."

- 1 Petrus 1:3,4

Als we een bijbels begrip willen hebben van wat er na de dood te wachten staat voor zowel zondaars als heiligen, is het noodzakelijk om rekening te houden met wat de geïnspireerde geschriften te zeggen hebben over de hemel. Het is een onmiskenbaar bijbels feit dat God de mens heeft geschapen om op aarde te leven, en dat de aarde is geschapen als een thuis voor de mens. Hoewel de mens zijn heerschappij over de aarde verloor en ter dood veroordeeld werd vanwege de zonde, is het herstel van het leven op aarde voor hem verzekerd door de dood en opstanding van Jezus, als de Verlosser. De uitzondering op deze algemene opstanding voor alle mensen tot een leven van menselijke volmaaktheid op een verheerlijkte aarde, zijn de getrouwe volgelingen van de Meester, die, zoals de Schrift duidelijk maakt, een hemelse beloning zullen ontvangen.

De Bijbel, en met name het Nieuwe Testament, heeft veel te zeggen over de hemel en over de hemelse

hoop. Jezus zei bijvoorbeeld: "In het huis van mijn Vader zijn vele woningen; als het niet zo was, zou ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om een plaats voor u te bereiden. En als Ik heenga en een plaats voor u bereid, zal Ik wederkome en en u tot Mij nemen; opdat, waar Ik ben, ook u zult zijn." Johannes 14:2,3

Dit is een zeer duidelijke belofte, die duidelijk een overgang impliceert van aardse naar geestelijke omstandigheden. Er zijn echter veel misvattingen aan deze woorden van de Meester verbonden. We horen vaak de hoop uitgesproken worden om een van deze 'vele woningen' te bezitten, maar Jezus laat duidelijk zien dat die niet voor zijn volgelingen bestemd waren, maar dat hij juist wegging om een 'plaats' voor hen te 'bereiden'. De gedachte is dat er op het moment dat hij sprak al vele 'woningen' waren, maar dat er een nieuwe plaats, of toestand, voor zijn volgelingen zou worden verschaft.

De uitdrukking 'vele woningen' geeft slechts het idee weer van verblijfplaatsen of omstandigheden waarin een overvloed aan zegen en vreugde heerst. De aarde zelf, en de toestand van het volmaakte menselijke leven zoals vertegenwoordigd door onze eerste ouders, was ongetwijfeld een van deze 'woningen'. Deze woning ging natuurlijk verloren vanwege de zonde, maar zal op Gods tijd worden hersteld, zoals we later zullen zien.

Volgens de Schrift zijn er verschillende engelachtige bestaansniveaus. Ook deze zouden terecht kunnen worden gerekend tot de vele 'woningen' die de Meester noemt. Hoeveel niveaus of

levensorden er in het geestelijke rijk van de Schepper zijn, weten we niet; maar afgaande op de grote verscheidenheid aan leven die bestaat in wat wij het materiële rijk noemen, moeten het er vele zijn. Maar nu zou er een 'nieuwe schepping' komen; er moest een ander bestaansniveau worden voorbereid en er moest een ' ' voor de kerk worden voorzien – een plaats bij Jezus, waarnaar Hij bij Zijn opstanding was verheven.

De toekomstige positie van de kerk

Jezus zei: „Opdat gij zoudt zijn waar Ik ben.“ Dit toont aan dat de toekomstige toestand van de trouwe volgelingen van de Meester dezelfde plaats of toestand zal zijn waartoe Hij werd verheven. Met betrekking tot Jezus' verhoging zegt de apostel: “Daarom heeft God Hem ook hoog verheven en Hem een naam gegeven die boven alle namen staat: opdat in de naam van Jezus zich elke knie zou buigen, van de dingen in de hemel en de dingen op aarde.” Filippenzen 2:9,10

De Meester werd inderdaad hoog verheven door de Hemelse Vader, zelfs tot de “rechterhand van de troon van God.” (Hebreeën 12:2). En dezezelfde hoog verheven toestand wordt “vorbereid” voor de kerk. Let op Jezus' belofte in Openbaring 3:21: “Wie overwint, zal Ik toestaan met Mij op Mijn troon te zitten, zoals ook Ik overwonnen heb en met Mijn Vader op Zijn troon zit.”

Geen wonder dat Petrus zei dat de christen door de opstanding van Christus “opnieuw geboren is tot een levendige hoop, ... tot een onvergankelijke,

onbevleete en onvergankelijke erfenis, die in de hemel voor u bewaard wordt.” Let op de woorden van de apostel in het volgende vers: “Die door de kracht van God bewaard worden door het geloof tot de zaligheid, die gereed is om in de laatste tijd geopenbaard te worden.” 1 Petrus 1:5

De “laatste tijd” of “laatste dagen” die vaak in de Bijbel worden genoemd, verwijzen naar de periode na de wederkomst van Christus. Dit betekent dat de hemelse erfenis die voor de kerk is weggelegd, door de eeuwen heen niet door elke individuele christen op het moment van overlijden is ontvangen, zoals de geloofsbelijdenis-theologie leert, maar een beloning is die aan het einde der tijden zal worden gegeven wanneer Jezus terugkeert en de doden worden opgewekt. Dit komt overeen met de belofte van de Meester zelf betreffende de 'plaats' die voor zijn volgelingen bereid zal worden: 'Ik ga heen om een plaats voor u te bereiden, en als Ik heenga ... zal Ik wederkomen en u tot Mij nemen, opdat waar Ik ben, ook u zult zijn.' Hoe duidelijk blijkt uit deze woorden dat geen enkele christen kan hopen bij de Meester te zijn totdat Hij 'wederkomt' en hen tot Zich 'neemt'.

De apostel Paulus getuigt als volgt van hetzelfde feit: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ... ik heb het geloof behouden; voortaan ligt voor mij de kroon der gerechtigheid gereed, die de Heer, de rechtvaardige Rechter, mij op die dag zal geven; en niet alleen mij, maar ook allen die zijn verschijning liefhebben.' (2 Timoteüs 4:7,8). Ach ja, de apostel wist heel goed dat zijn hemelse beloning als mede-erfgenaar met Christus in het Messiaanse koninkrijk pas aan het

einde der tijden zou worden ontvangen, wanneer Jezus zou terugkeren om al zijn heiligen tot Zich te nemen.

Paulus' vurig verlangen

Door een verkeerde vertaling van Paulus' woorden in Filippenzen 1:23 zijn sommigen ertoe gebracht te geloven dat de apostel verwachtte onmiddellijk na zijn dood bij Jezus in de hemel te zijn. We citeren de passage: "Ik word verscheurd door twee verlangens: ik verlang ernaar te gaan en bij Christus te zijn, wat voor mij veel beter zou zijn..." Het woord "gaan" () in deze tekst is afkomstig van het Griekse woord "*analousai*", en had duidelijk vertaald moeten worden met "terugkeren", en is zo vertaald door prof. Wilson in zijn *Emphatic Diaglott*.

In de voorgaande verzen legt de apostel uit dat hij niet zeker weet of hij binnenkort zal worden geëxecuteerd, of dat hij door de Romeinse autoriteiten zal worden vrijgelaten en zo nog een tijdje in de bediening mag doorgaan. Hij had geen keuze tussen deze twee dingen – "Ik word verscheurd tussen twee." Maar er was een derde ding dat hij veruit het liefst had, en dat was de "*analousai*"; en zijn voorkeur hiervoor was dat hij bij Christus zou zijn.

Paulus wist dat hij niet bij Christus kon zijn tot de "terugkeer" van de Meester, en hij gaf slechts uiting aan zijn vurig verlangen naar deze glorieuze vervulling van de hoop van elke ware christen. Prof. Wilson geeft in een voetnoot bij deze tekst in zijn *Emphatic Diaglott* het volgende commentaar:

“Het woord *anulusai* komt voor in Lucas 12:36, en wordt hier weergegeven met terugkeer – Wees als mannen die wachten op hun meester, wanneer hij zal terugkeren, enz. Jezus had zijn discipelen geleerd dat hij weer zou komen, of terugkeren. ... Paulus geloofde deze leer en onderwees die aan anderen en keek uit naar en wachtte op de Verlosser uit de hemel ... wanneer ... hij ooit bij de Heer zou zijn.”

Paulus verwachtte niet dat hij op het moment van zijn dood naar de hemel zou gaan. Er waren slechts twee mogelijkheden waaruit hij kon kiezen: de ene was nog wat langer te leven en de waarheid en de broeders te dienen, de andere was om in de dood in slaap te vallen (). Maar er was iets dat “veel beter” zou zijn dan beide, en dat was bij Christus zijn; maar hij wist dat dit op dat moment onmogelijk was. Hij wist dat de “terugkeer” van Christus nog ver in de toekomst lag; en hij wist ook dat zijn beloning als christen hem pas zou worden gegeven wanneer hij die bij de opstanding op de laatste dag zou ontvangen. 2 Timoteüs 4:7,8

"Ons aardse huis"

De woorden van de apostel Paulus in 2 Korintiërs 5:1-9 worden soms verkeerd uitgelegd alsof christenen onmiddellijk naar de hemel gaan wanneer zij sterven; maar de passage leert dit niet wanneer zij juist wordt begrepen. Paulus zegt: ‘Wij weten dat, indien ons aardse huis, deze tent, afgebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis, niet met handen gemaakt, eeuwig in de hemelen.’ Paulus wist dat deze heerlijke voorziening van hemels leven door

Jezus was beloofd, maar verwachtte hij die op het moment van zijn dood te ontvangen?

Blijkbaar niet, want in het vierde vers vervolgt hij: “Niet dat wij ontkleed zouden worden, maar bekleed, opdat het sterfelijke door het leven zou worden verslonden.” In 1 Korintiërs 15:51-55 laat hij duidelijk zien dat de kerk pas bij de opstanding, bij het klinken van “de laatste bazuin”, met onsterfelijkheid bekleed zal worden. Dit plaatst het na de wederkomst van Christus en komt overeen met alle andere teksten die hierover gaan.

Wanneer Paulus in 2 Korintiërs 5:8 spreekt over “afwezig zijn van het lichaam” en “aanwezig zijn bij de Heer”, stelt hij blijkbaar dit huidige leven niet tegenover het opstandingsleven na de dood, maar spreekt hij veeleer over twee toestanden die voor de christen hier in dit leven mogelijk zijn. De ene toestand is die van nabijheid bij de Heer, door trouw in het doen van zijn wil, en de andere is die van relatieve vervreemding van Hem door ontrouw in het gehoorzamen van zijn instructies. Paulus zegt: “Daarom spannen wij ons in, opdat wij, of wij nu aanwezig zijn of afwezig, door Hem aanvaard mogen worden.” Dat wil zeggen, of we nu altijd in staat zijn om een gevoel van nabijheid tot de Heer te ervaren, of dat we ons soms ver van Hem verwijderd voelen vanwege onze onvolmaaktheden, wij als christenen moeten ernstig arbeiden opdat we uiteindelijk door Hem aanvaard mogen worden en het “goed gedaan” van de Meester mogen horen.

"Hun werken volgen hen"

Openbaring 14:13 is een kostbare belofte die geldt gedurende een zeer beperkte periode aan het einde van het tijdperk en kan niet op de juiste wijze worden gebruikt als een algemene uitspraak die Gods wijze van handelen met zijn volk gedurende het hele evangelietijdperk beschrijft. Er staat: "Schrijf: Zalig zijn de doden die vanaf nu in de Heer sterven. Ja, zegt de Geest, opdat zij mogen rusten van hun inspanningen; en hun werken volgen hen na."

De uitdrukking "van nu af aan" is de sleutel tot een juist begrip van deze passage, aangezien deze aantoont dat de belofte slechts vanaf een bepaald moment van toepassing is. De context geeft aan dat de tijd waarnaar wordt verwezen aan het einde van het tijdperk ligt, na de wederkomst van Christus; dat er een periode zou zijn die "oogst" wordt genoemd, waarin de getrouwe heiligen, wanneer zij hun aardse loopbaan met de dood voltooien, niet in de dood hoeven te blijven slapen, maar onmiddellijk zullen worden opgewekt om deel te nemen aan de activiteiten met betrekking tot de vestiging van het nieuwe koninkrijk.

Paulus verwijst hiernaar in 1 Korintiërs 15:51,52: "Zie, ik openbaar u een geheimenis", zegt de apostel, waarmee hij aangeeft dat wat hij gaat noemen een uitzondering is op de algemene regel: "Wij zullen niet allen slapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een oogwenk, in een oogwenk, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden."

Ja, alle heiligen moeten sterven – “trouw zijn tot in de dood” – en “allen” moeten veranderd worden om onsterfelijkheid aan te doen; maar er zullen er bij het klinken van de laatste bazuin zijn die niet “in slaap” hoeven te blijven in de dood. Dit zijn degenen die, hoewel zij in de dood zullen ophouden met hun zware arbeid in dienst van de Meester, onmiddellijk zullen worden opgewekt en direct zullen doorgaan met hun werk voor Hem. Maar zelfs deze onmiddellijke verandering van sterfelijkheid naar onsterfelijkheid zal niet plaatsvinden omdat zij doodbestendig zijn, maar omdat hun opstanding op het moment van de dood zal plaatsvinden – zij hoeven niet in slaap te wachten tot de wederkomst van de Heer, zoals dat voor de rest van de kerk noodzakelijk was.

“Niemand is opgevaren naar de hemel”

Er werden geen hemelse beloften gedaan aan Gods getrouwe dienaren vóór de eerste komst van Jezus; en de Meester zelf maakt duidelijk dat tot die tijd niemand naar de hemel was gegaan. We citeren Jezus' woorden: “Niemand is naar de hemel opgevaren, behalve Hij die uit de hemel is neergedaald, namelijk de Zoon des mensen.” (Johannes 3:13). De apostelen van Jezus begrepen deze zaak duidelijk, want Petrus zei op de dag van Pinksteren over de trouwe aartsvader David: “Want David is niet opgevaren naar de hemel.” Handelingen 2:34

Velen gaan ervan uit dat Henoch, die door God werd opgenomen, naar de hemel werd gebracht, maar dat is niet het geval. Blijkbaar hield Henochs ‘opname’

louter in dat hij in de dood werd weggenomen, zonder dat hij zelf het stervensproces hoefde te doorlopen; en mogelijk voordat hij de schrijnende ervaring had om anderen te zien sterven. Er staat geschreven dat hij werd opgenomen opdat 'hij de dood niet zou zien'.

Paulus noemt Henoeh in het elfde hoofdstuk van Hebrëeën onder de gelovigen uit het verleden, over wie hij zei: 'Zij zijn allen gestorven' (Hebrëeën 11:5, 13). In Genesis 5:24 wordt ons verteld dat Henoeh 'niet meer was, want God nam hem weg'. Een soortgelijke uitdrukking vinden we in Jeremia 31:15, waar, bij het beschrijven van de toestand van Rachels overleden kinderen, staat dat zij „niet meer waren”. Het bewijs is dus overtuigend dat, wat er ook verder nog in de gedachte van Henoehs opneming besloten mag liggen, hij niet naar de hemel is gegaan.

Elia en de strijdwagen

Sommigen beweren dat Elia in de hemel moet zijn, omdat zij veronderstellen dat hij in een wagen naar de hemel werd opgenomen. Maar uit de tekst blijkt dat de vurige wagen Elia slechts van Elisa scheidde. Het was de wervelwind die ervoor zorgde dat Elia ten hemel steeg. (2 Koningen 2:11). In dit verband moet worden bedacht dat de woorden "hemel" en "hemelen" in de Schrift vaak worden gebruikt om de e atmosfeer rondom de aarde te beschrijven; en het was duidelijk naar deze "hemel" dat Elia werd meegenomen door de wervelwind die een einde maakte aan zijn bewogen leven. Genesis 1:8,9,14,15,17,20; 7:11,23; Zacharia 2:6

Het feit dat de discipelen in het visioen van de transfiguratie Elia en Mozes zagen, betekent niet dat deze twee profeten toen daadwerkelijk ergens in de hemel leefden. Toen Jezus van de Berg der Transfiguratie afdaalde, zei Hij tegen zijn discipelen: "Vertel het visioen aan niemand, totdat de Mensenzoon uit de doden is opgestaan." (Matteüs 17:9). Een visioen is geen werkelijkheid. Petrus zag een visioen van onreine dieren die in een laken uit de hemel werden neergelaten, maar het waren geen echte dieren. Johannes had op het eiland Patmos een reeks visioenen waarin allerlei voorwerpen, levende en levenloze, voor hem verschenen in een groot historisch panorama van twee tijdperken, maar geen van de dingen die hij zag waren werkelijkheden. De discipelen zagen dus een visioen waarin Mozes en Elia verschenen, maar beide profeten sliepen in de dood, en doen dat tot op de dag van vandaag nog steeds, en zullen dat blijven doen tot de opstanding. Hebreeën 11:35,39,40

Dit visioen van de transfiguratie betrof het koninkrijk van Christus wanneer dat gevestigd zal zijn om over de aarde te regeren. Alle ware christenen, dan verheven tot hemelse heerlijkheid, zullen met Christus regeren, met als doel van deze heerschappij de mensheid in het algemeen te zegenen met gezondheid en leven op aarde. Het zal in deze tijd zijn dat het paradijs hersteld zal worden.

HOOFDSTUK 6

Waar is het paradijs?

Veel mensen gebruiken de woorden „paradijs” en „hemel” alsof ze synoniemen zijn, en meestal worden beide termen beschouwd als verwijzend naar een toestand of plaats van geestelijke gelukzaligheid, ver verwijderd van deze materiële wereld van zonde en dood. En men gaat ervan uit dat alle goede christenen onmiddellijk na hun dood naar deze plaats gaan. Er zijn echter sommigen die een onderscheid maken tussen het paradijs en de hemel, en beweren dat het eerste een soort tussenstadium is waar bijna iedereen bij de dood binnengaat, en waar men verblijft tot de toekomstige dag des oordeels, wanneer men ofwel zal worden overgebracht naar een hemel van gelukzaligheid, die eeuwig duurt, ofwel naar een hel van marteling, die eveneens oneindig zal zijn.

Een zorgvuldige bestudering van de Schrift wijst uit dat de voorgaande opvattingen onjuist zijn, en dat deze misvatting slechts een verdere aanwijzing is van de poging van de aartsbedrieger om zijn oorspronkelijke leugen te versterken: “Jullie zullen zeker niet sterven.” Als de doden dood zijn, zoals we hebben ontdekt dat de Schrift zo duidelijk leert, dan kunnen degenen die sterven zich onmogelijk vermaken, noch in het paradijs, noch in de hemel.

Het woord „paradijs” betekent letterlijk een tuin of park. Het wordt terecht en bijbels toegepast op de Hof van Eden, waaruit de mens vanwege de zonde werd verdreven. In Ezechiël 36:34,35 geeft de profeet aan

dat de toestand van de Hof van Eden op aarde hersteld zal worden, wat volgens het getuigenis van de apostel Petrus in Handelingen 3:20,21 ook de gezamenlijke verklaring is van alle heilige profeten van God. Petrus verwijst hier naar de periode waarin het herstel van het aardse paradijs zal plaatsvinden als de „tijden van het herstel van alle dingen”.

Als men de woorden van de apostel zorgvuldig bestudeert, zal men opmerken dat de periode van “herstel” zal volgen op de wederkomst van Christus – “Die de hemel moet ontvangen tot de tijden van het herstel van alle dingen.” Als het paradijs dan een wereldwijde toestand van geluk en volmaaktheid hier op aarde moet zijn, bestond het niet alleen niet ten tijde van Jezus’ eerste komst, maar zal het volgens Petrus’ woorden pas werkelijkheid worden wanneer Christus terugkeert en zijn koninkrijk vestigt.

De dief in het paradijs

Wat bedoelde Jezus met zijn belofte aan de dief aan het kruis? Jezus’ uitspraak: “Gij zult met Mij in het paradijs zijn,” is een antwoord op het verzoek van de dief: “Heer, gedenk mij, wanneer Gij in Uw koninkrijk komt.” (Lukas 23:42). We moeten niet veronderstellen dat de dief veel wist over het beloofde koninkrijk van de Messias. Het was niet nodig dat hij er veel van af wist om een dergelijk verzoek te doen. Het opschrift boven het hoofd van de Meester liet duidelijk zien dat hij beweerde een koning te zijn; en hoewel het er op dat moment niet naar uitzag dat Jezus ooit in staat zou zijn om koninklijk gezag uit te oefenen of in een positie zou verkeren om iemand te

helpen, redeneerde de dief ongetwijfeld dat het geen kwaad kon om een zekere mate van respect en erkenning te tonen voor deze vermeende criminele koning door te vragen om toegelaten te worden tot zijn koninkrijk.

Dit gebaar van vriendelijkheid van de kant van de dief, ingegeven door een eenvoudige wens die aanleiding gaf tot zijn verzoek, werd door Jezus opgepakt en door hem omgezet in een levendige, stralende belofte: „Je zult bij mij in het paradijs zijn.“ Dat Jezus' antwoord bedoeld was als een bevestiging van de gepastheid van het verzoek van de dief, blijkt uit zijn gebruik van het woord „voorwaar“ – met andere woorden, je verzoek is in overeenstemming met het goddelijke plan. Ik ben een Koning, ik zal een koninkrijk hebben, en je zult in dat koninkrijk worden herdacht – “Je zult bij mij zijn in het paradijs.”

Dat Jezus' koninkrijk nog niet was gevestigd op het moment dat hij deze belofte aan de dief deed, blijkt uit het feit dat hij zijn discipelen leerde bidden: “Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede op aarde, zoals in de hemel.” (Matteüs 6:10). Dit geïnspireerde gebed benadrukt niet alleen het feit dat het Messiaanse koninkrijk toen nog geen realiteit was, maar het onderbouwt ook de gedachte die we al hebben ontdekt, namelijk dat wanneer het komt, het hier op aarde zal zijn.

De dief vroeg dus om een aardse zegen, en Jezus' antwoord beloofde een aardse zegen. Deze aardse zegeningen van het herstelde paradijs onder het bestuur van het Messiaanse koninkrijk zullen voor de

hele mensheid beschikbaar zijn wanneer de tijden van “herstel” aanbreken. Tot die tijd moeten de vriendelijke dief, evenals allen die in de graven liggen, echter wachten op de beloofde zegeningen – wachten in de slaap des doods, tot de ochtend van de nieuwe dag op aarde, wanneer zij gewekt zullen worden door de stem van de Zoon des mensen. Johannes 5:28

Wat bedoelde Jezus dan met de uitdrukking ‘vandaag’ in zijn belofte aan de dief aan het kruis? De schijnbare moeilijkheid om deze passage in overeenstemming te brengen met het algemene getuigenis van de Schrift met betrekking tot de toestand van de doden is veroorzaakt door een verkeerde plaatsing van de komma in sommige vertalingen van de Bijbel. De oorspronkelijke, geïnspireerde geschriften van de Bijbel waren helemaal niet van leestekens voorzien, omdat leestekens in die tijd nog niet waren uitgevonden. Leestekens zijn in feite van relatief moderne oorsprong en zijn pas een paar honderd jaar geleden in de literatuur geïntroduceerd.

De vertalers van de Bijbel, die net als bijna de hele religieuze wereld geloofden dat het moment van de dood het moment is van overgang naar hemelse gelukzaligheid, voegden de komma in deze passage in om deze in overeenstemming te laten zijn met hun theologische dogma’s. Door louter de positie van deze komma te veranderen, krijgen we de juiste gedachte uit de tekst: „Voorwaar, ik zeg u vandaag: u zult met mij in het paradijs zijn.” Zo onthult de Meester

het impliciete vertrouwen dat hij had in het plan van de Hemelse Vader voor hem.

Het 'vandaag' in Jezus' uitspraak was een dag waarop het vanuit menselijk oogpunt onmogelijk leek dat hij ooit een koninkrijk zou hebben. Maar het geloof van de Meester was zo groot dat hij, zelfs op een moment waarop alle natuurlijke omstandigheden zijn hoop op de proef stelden, met vol vertrouwen de dief definitief en positief kon verzekeren dat er inderdaad een Messiaans koninkrijk zou komen – het paradijs zou worden hersteld, en hij zou daar zijn en de kans krijgen om van de zegeningen ervan te genieten.

Paulus opgenomen in het paradijs

In 2 Korintiërs 12:1-4 vertelt Paulus over een visioen waarin hij 'opgenomen werd in het paradijs'. Dit was, zoals de apostel uitlegt, een 'visioen', en het impliceert geenszins dat het paradijs toen daadwerkelijk bestond. De apostel legt uit dat hij in ditzelfde visioen ook werd opgenomen in de 'derde hemel'. Deze informatie geeft ons de sleutel tot de betekenis van het gehele visioen.

De apostel Petrus vertelt ons in zijn tweede brief, hoofdstuk 3, over deze 'derde hemel' die Paulus in een visioen zag. Petrus noemt in feite alle drie de 'hemelen', en niet alleen de 'derde'. Hij legt uit dat de eerste van deze hemelen bestond vóór de zondvloed in de dagen van Noach, en dat deze ten tijde van de zondvloed werd vernietigd. Hij vertelt ook dat de tweede hemelen ten tijde van de zondvloed zijn ontstaan en na de wederkomst van Christus zullen worden vernietigd. "Niettemin," vervolgt de apostel, "verwachten wij, overeenkomstig zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont."

Deze "nieuwe hemelen" waarnaar wij uitzien, zouden dan de "derde" zijn. Petrus spreekt ook over een "nieuwe aarde". Het is deze „nieuwe aarde” die Paulus beschrijft als het „paradijs” van zijn visioen. Petrus maakt nu duidelijk dat zowel de nieuwe of „derde” hemelen als de nieuwe of „paradijselijke” aarde zullen worden geschapen, of tot stand gebracht, na de wederkomst van Christus. Dit bevestigt onze eerdere bevindingen, namelijk dat het

paradijs nog niet bestaat, en dat daarom niemand bij zijn dood naar het paradijs kan gaan.

Zegeningen in het 'paradijs' op aarde

Petrus zegt dat wij 'volgens zijn belofte' uitzien naar 'nieuwe hemelen en een nieuwe aarde'. De 'belofte' waarnaar de apostel kennelijk verwijst, is die van Jesaja 65:17-25. Een van de opvallende feiten in verband met deze belofte, zoals bij het lezen ervan zal opvallen, is dat met de schepping van de 'nieuwe aarde' 'vreugde' komt; het einde van 'hulen'; er zal geen 'kind van enkele dagen' meer zijn; economische zekerheid doordat degenen die huizen bouwen, 'daarin zullen wonen'; 'zij zullen niet tevergeefs werken, noch onheil voortbrengen'; voordat zij roepen, zal de Heer 'antwoorden'; 'de wolf en het lam zullen samen grazen'; en ten slotte de allesomvattende belofte: 'Zij zullen geen kwaad doen of vernietigen op mijn hele heilige berg [koninkrijk], zegt de Heer.'

Dit is een van de glorieuze koninkrijksbeloften van de Bijbel, aangezien de term "berg" hier wordt gebruikt om Gods koninkrijk te symboliseren. Het is die berg die wordt beschreven in Daniël 2:35,44,45, die zal groeien en de hele aarde zal vullen. Het is het koninkrijk waarin de dief aan het kruis zal worden herdacht: het koninkrijk dat wereldwijd de paradijselijke omstandigheden zal herstellen. Niets in deze profetie wijst erop dat het een belofte van hemelse zegeningen is – het is allemaal aards.

Diezelfde nieuwe hemelen en nieuwe aarde worden genoemd in Openbaring 21:1-4, waarbij dezelfde zegeningen worden beloofd die op hun totstandkoming zullen volgen. Wat een prachtige,

verstreckende zegeningen zijn dat! We citeren: „God zal alle tranen van hun ogen afwissen; en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch ge , noch pijn zal er meer zijn; want de eerste dingen zijn voorbijgegaan.”

Zowel Jesaja als de Openbaarder brengen de “nieuwe hemelen” en de “nieuwe aarde” in verband met het “nieuwe Jeruzalem”. Paulus identificeert in Galaten 4:26 de kerk als deze hemelse Jeruzalem-klasse. De kerk wordt ook de “bruid” van Christus genoemd, en in Openbaring 21:9,10 leren we dat deze “bruid” inderdaad het “nieuwe Jeruzalem” is. Zo zal het zijn dat wanneer de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde uiteindelijk zijn gevestigd, de kerkklasse al voltooid zal zijn en bij de Heer Jezus zal zijn als mede-erfgenamen met Hem in deze nieuwe koninkrijksregeling.

Dan zullen zij, als zijn bruid, deelnemen aan het gezegende werk van het herstellen van het leven voor allen die zullen luisteren en naar de bron van het leven zullen komen die dan beschikbaar is - “En de Geest [onze Heer Jezus] en de bruid zeggen: Kom. ... En wie wil, laat hij het water des levens vrijelijk nemen.” (Openbaring 22:17). Dit water des levens blijkt voort te komen van onder de troon van God en van het Lam – een prachtige, gecombineerde symboliek die ons vertelt dat de zegeningen van het leven die dan beschikbaar zijn, onderworpen zullen zijn aan de bestuursregels van het nieuwe koninkrijk – de “troon” – en vrij zullen zijn voor allen die ernaar verlangen vanwege het verlossingswerk van het geslachte Lam. Openbaring 22:1

De 'hemelen' en de 'aarde' zijn natuurlijk ook symbolisch; en de Schrift geeft aan dat zij de twee fasen van het nieuwe koninkrijk vertegenwoordigen: de hemelse fase, die voornamelijk bestaat uit Jezus en zijn verheerlijkte kerk, die de geestelijke, onzichtbare heersers in het koninkrijk zullen zijn; en de aardse fase, die hoofdzakelijk bestaat uit de opgestane oude profeten en andere waardigen uit het verleden, die 'vorsten over de hele aarde' zullen worden. Psalm 45:16

Jezus zei: 'Jullie zullen Abraham, Isaak en Jakob zien, en alle profeten in het koninkrijk van God,' en inderdaad, zij zullen uit de dood worden opgewekt en in volmaakt menselijk leven worden hersteld; en het zullen deze volmaakte 'staatslieden' zijn, vertegenwoordigers van de goddelijke Christus, die rechtstreeks met de wereld van de mensheid zullen omgaan. Ja, het zal een echt koninkrijk zijn, en wanneer het is gevestigd, zullen echte zegeningen van het leven het resultaat zijn voor de hele zuchtende schepping.

Dit is dan ook de hoop die de Schrift ons voorhoudt als troost en steun in tijden van nood. Glorie, eer en onsterfelijkheid, als mede-erfgenamen met Jezus in zijn koninkrijk voor alle trouwe christenen; en hersteld menselijk leven in een aards paradijs voor alle anderen van de mensheid die, wanneer het koninkrijk van de Messias is gevestigd, de wetten ervan gehoorzamen en 'het water des levens vrijelijk' aanvaarden.

Zegeningen van het Koninkrijk

Wat een glorieuze tijd van zegen zal dit goddelijke koninkrijk de door zonde zieke wereld brengen als antwoord op het gebed: 'Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede op aarde, zoals in de hemel'! Het zal inderdaad een nieuwe bedeling zijn. De overgangen van de ene bedeling naar de andere in het verleden waren opvallend en prominent, maar deze verandering zal de meest opmerkelijke en ingrijpende van allemaal zijn, omdat het een overdracht van het wereldheerschappij betekent van Satans heerschappij van de dood naar de heerschappij van het leven van de Messias; van de bijgelovige aanbidding van valse goden naar de verstandige aanbidding van Jehovah, de ware God, en Christus, zijn Zoon, de Verlosser en Levensgever van de wereld.

Alleen al de gedachte aan zulke ingrijpende veranderingen zou het geloof op de proef stellen, ware het niet dat we beseffen dat ze zijn beloofd en gepland door de Almachtige God en Schepper van het universum, die evenzeer in staat is om de doden tot leven te wekken, via zijn Zoon, als Hij in staat was om in de eerste plaats leven te scheppen. En wat een schouwspel zal het zijn – een heel menselijk ras dat terugkeert naar God en naar het leven, met liederen van eeuwige vreugde op de lippen en in het hart! Ach ja, „zij zullen vreugde en blijdschap verkrijgen, en verdriet en zuchten zullen wegvluchten.” Jesaja 35:10

Het verdriet en de zucht lijken nu onlosmakelijk verbonden met ons wezen, maar de goddelijke belofte is dat ze “zullen verdwijnen”. Zonde, ziekte en dood zijn de oorzaken geweest van al het verdriet in de wereld, en deze “vijanden” van het menselijk ras zullen worden vernietigd door de koninklijke macht van de Messias. Hoewel het wenen in rouwgewaden en as de lange nacht van de heerschappij van zonde en dood heeft doorstaan, wacht er dus vreugde op de zuchtende schepping in de Dageraad van het Duizendjarig Rijk, die nu zo spoedig zal aanbreken. Dan zullen de tranen van alle gezichten worden afgeveegd, en zal schoonheid worden gegeven in plaats van as, en de olie van vreugde in plaats van de geest van zwaarmoedigheid.

In Jesaja 25:6-9 geeft de profeet ons een profetische beschrijving van het nieuwe koninkrijk, wanneer de paradijselijke omstandigheden wereldwijd zullen worden hersteld, en een deel v e verklaart deze profetie dat God dan “de dood in de overwinning zal verslinden”. In 1 Korintiërs 15:54 citeert de apostel Paulus deze belofte en legt hij uit dat deze vervuld zal worden na de verhoging van de kerk tot onsterfelijkheid met haar Heer. Een van de oorspronkelijke beloften van koninkrijkszegeningen werd aan Abraham gegeven, waarin God hem vertelde dat door zijn nageslacht alle families van de aarde gezegend zouden worden.

In Galaten 3:8, 16 en 27-29 legt Paulus uit dat de vervulling van de aan Abraham gedane belofte zal komen door Christus en zijn verheerlijkte kerk, zijn trouwe navolgers van deze tijd. Dit is dan ook de

reden waarom de paradijselijke omstandigheden van leven en geluk nog niet op aarde zijn hersteld; dat wil zeggen, de volgelingen van Christus van dit tijdperk, die zijn hemelse thuis zullen delen en mede-erfgenamen met hem zullen zijn bij het uitdelen van levenszegeningen aan de wereld, moeten allereerst worden uitgekozen en voorbereid op hun hoge positie in het koninkrijk.

De tekenen des tijds wijzen er onomstotelijk op dat we in het einde van dit tijdperk leven, waarin het werk van de uitverkiezing van de kerk van Christus bijna voltooid is. Dit betekent dat de „zoete toekomst“ van de gouden eeuw van zegen voor de wereld nu nadert, dat de donkere nacht van het gewezen spoedig plaats zal maken voor een ochtend vol gezang. Wat een vreugdevolle tijd zal dat zijn wanneer begrafenissen niet langer aan de orde van de dag zijn, maar in plaats daarvan de gelukkige hereniging komt van vrienden en familieleden die eens geliefd waren, maar een tijdje verloren waren door de dood – een hereniging die blijvend zal zijn voor allen die dan de wetten van dat goddelijke koninkrijk gehoorzamen, en door gehoorzaamheid deel krijgen aan de herstellende krachten van de goddelijke Christus en zijn verheerlijkte bruid. Openbaring 22:17

Geen enkel schepsel van het verlorene geslacht zal te laag zijn voor de goddelijke genade om het te bereiken via de almachtige en gezegende tussenkomst van het koninkrijk. Geen enkele vernedering door zonde zal te diep zijn voor de hand van barmhartigheid om te doorgronden, om de met bloed gekochte ziel te redden; geen duisternis van

onwetendheid en bijgeloof zal in enig hart te dicht zijn, zodat het licht van goddelijke waarheid en liefde de duisternis ervan niet zou doordringen en het de kennis zou brengen van de vreugde en blijdschap van de nieuwe dag en een kans om door gehoorzaamheid te delen in de zegeningen ervan. Geen enkele ziekte die het fysieke systeem kan aantasten en vervuilen, zal buiten de onmiddellijke controle van de Grote Geneesheer vallen. En geen enkele misvorming of geestesziekte zal zijn genezende aanraking kunnen weerstaan.

Maar laat niemand ook maar een moment veronderstellen dat dit universele verzoening en redding van elk individu betekent, ongeacht hun gehoorzaamheid aan de wetten van het nieuwe koninkrijk; want de Schrift leert geen dergelijke onvoorwaardelijke redding. In Handelingen 3:20-23 vertelt de apostel ons over de komende tijd van herstel die God heeft beloofd door de mond van al zijn heilige profeten, maar maakt hij duidelijk dat het ontvangen van die zegeningen door het individu zal afhangen van gehoorzaamheid aan “die profeet”, de goddelijke Christus. Hij zegt: “Het zal geschieden, dat elke ziel, die niet naar die profeet wil luisteren, uit het volk zal worden vernietigd.”

Paulus stelde de vraag hoe iemand in Christus kan geloven als hij nog nooit van Hem heeft gehoord. Inderdaad, niemand zal in zijn onwetendheid worden gered of verloren gaan. De Schrift leert dat niemand zal worden vernietigd in wat de Openbaarder beschrijft als de “tweede dood”, totdat hij, door een duidelijke kennis van de waarheid, de volledige

gelegenheid heeft gehad om te geloven en te gehoorzamen. Om dit doel te bereiken voorziet het plan van God in een ontwaken van allen die in de dood slapen. Paulus verwijst naar dit ontwaken wanneer hij in 1 Timoteüs 2:3,4 zegt dat het Gods wil is dat allen “gered” worden – niet eeuwig gered, maar gered uit de slaap des doods – opdat zij tot kennis van de waarheid zouden komen, in het bijzonder de waarheid betreffende Gods gave van zijn Zoon als hun Verlosser. Maar het eeuwige leven zal het gelukkige deel zijn van alleen diegenen die, wanneer zij verlicht zijn, in Hem “geloven”. Deze beperking van Gods genade wordt duidelijk vermeld in Johannes 3:16: “Want God had de wereld zo lief, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.”

Het is niet aan ons om te gissen naar hoeveel, of hoe weinig mensen de genade van God zullen verwerpen tijdens de Duizendjarige Periode, wanneer de zuivere boodschap van de waarheid de aarde zal bedekken. De huidige omstandigheden bieden ons geen criterium om hierover te oordelen, omdat de wereld op dit moment verblind is door de misleidende invloeden van de grote bedrieger, Satan. Het is een vergissing te veronderstellen dat iedereen die binnen gehoorsafstand van kerkklokken woont, een eerlijke kans heeft om Christus te leren kennen en in Hem te geloven, omdat er zoveel tegenstrijdige kerkklokken zijn. Zij zijn zelf hopeloos verdeeld over wat de waarheid is; en als blinden blinden leiden, welk e e kunnen we dan verwachten, behalve dat

beiden in de greppel van verwarring en twijfel zullen vallen. Zo is het ook.

Maar aan het allereerste begin van de koninkrijksperiode, waarin de dief aan het kruis vroeg om in gedachten te worden gehouden, zal Satan, de aartsbedrieger van de mensheid, worden gebonden. (Openbaring 20:1,2). De profeet vergelijkt de machtsovername van de Messias met de opkomst van de zon; de nieuwe Koning van de aarde wordt de „Zon der Gerechtigheid” genoemd, die zal opgaan met gezondheids- en levengevende krachten, de nevelen van duisternis en bijgeloof zal verdrijven en de wereld zal verlichten met het ware Evangelie van de liefde van God. Maleachi 4:2

Dat zal de tijd zijn waarin iedereen een oprechte kans zal krijgen om zijn trouw te bewijzen aan de goddelijke beginselen van gerechtigheid die dan worden belichaamd in de messiaanse koninkrijksregeling, en het voorrecht te krijgen om eeuwig te wonen in dat herstelde aardse paradijs. Zij die niet geloven en gehoorzamen, zullen volgens de Schrift “uit het volk worden vernietigd”. Handelingen 3:23

Zo zal Gods koninkrijk komen, en zal Zijn wil geschieden op aarde, zoals in de hemel. Zo zal de Christus regeren als de plaatsvervanger van de Vader, totdat Hij alle vijandige autoriteit en macht heeft onderworpen, en ervoor heeft gezorgd dat elke knie zich buigt en elke tong de wijsheid, gerechtigheid, liefde en macht van God de Vader belijdt.